

IVA
ADAMCOVÁ

ÚSTÍ
NAD LABEM

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 26. DUBNA 2018

Iva Adamcová – Ústí nad Labem 26.4.2018

Hodně lidí nerozumí tomu, co to je meditace. 3D mělo takzvanou meditaci usilování, kdy lidé usedali, aby zastavovali myšlenky. Uvědomte si, že všechno, s čím souhlasíte, je meditace. Třeba když posloucháte hudbu a líbí se vám, neříkáte ne, necítíte žádný odpor, a tím se skutečně otevíráte tomu, kým jste. Přichází potom to, čím jste ve své skutečné realitě.

Začínáme, držte si klobouky.

Milá Ivanko, jsi úžasná. Prosím tě, jak vnímáš, když se člověk modlí k Bohu a posílá své prosby?

Ale to už všichni víte. Vy jste tím Božstvím, vždycky jste jím byli. Akorát tělo-hmota, které je pokryto okolo vašeho Vědomí, to znamená vaší skutečné reality, vysílá odpory do iluzorního hmotného světa, a tím útočí na sebe sama, na své vlastní Vědomí přikryté jinou hmotnou složkou. Vidíte, jaká iluze se odehrává v této rovině. Jestliže celou dobu svého života budete prosit, aby něco bylo jinak, než je, žijete v iluzi oddělenosti a jste drženi pod knutou hmotného Vědomí.

Ráda bych se tě zeptala, co mám pochopit, přijmout, aby do mého života vstoupil ten „správný“ muž? Věřím, že každý máme svůj osud a načasování. Je něco, co můžu v tomto udělat, něco v tomto životě? Děkuji, že jsi. Všichni ti děkujeme.

A tady už je cítit malý odpor. Pamatujte si, každý muž (nebo žena), který vstoupí do vašeho života, ať je jakýkoliv, je správný. Jenže vy jako lidé ve 3D toužíte po tom, aby to byl ten správný s těmi nejlepšími preferencemi a nejlepšími vlastnostmi, aby vám vyhovoval. Ale uvědomte si, že vám má vyhovovat kdokoliv, protože se učíte. Vy s tím člověkem vždycky sklídíte spoustu zkušeností, které potřebujete pochopit a umenšit, abyste se poponesli zase o kousíček dál. Každý ve vašem životě je správný, ať je to nepříjemný soused nebo kritická manažerka nebo šéfová ve vašem zaměstnání nebo nepříjemný partner, žárlivý, anebo dítě, které neposlouchá.

Lidé pomalu chápou, co jim přicházím vyprávět. Já jsem teď měla nádherný, úplně ukázkový příběh u nás na statku, kdy přijela mladá krásná žena, matka tří dětí a vyprávěla mi příběh své prostřední dcery, která rok, když jí bylo patnáct, nechodila do školy. Ať se snažila dělat cokoli. Ona říkala: „Já jsem fakt vyzkoušela veškeré možné věci, co jsem měla v nabídce, co mě napadlo, a nic nepomáhalo. Už se o nás zajímala samozřejmě sociálka.“ Když vám dítě nechodí v deváté třídě do školy, to už je na pováženou. Říkala: „Už jsem přijala i to, že možná se z toho budu zodpovídat, a tak jednou v noci ležím po všech marných pokusech, rok dlouhých, a říkám si: „No co, moje dítě nechodí do školy, ale s jakýmkoliv dopadem je moje, chtěla jsem ji, tak to tak bude.“ Já jsem usnula jak miminko. Bylo mi blaženě.“ To přijetí vás obrovsky osvobodí. „Jenže ráno jsem vstala a moje dcera byla nasnídaná a s taškou na zádech. Já jí říkám:

„Kam jdeš?“ A ona: „No do školy, ne?“ To bylo fakt ze dne na den.“ Já říkám: „Ano, takhle to pracuje. To těm lidem musím vyprávět.“

Zkoušela jsem několikrát číst Bibli, ale vzdala jsem to. Existuje nějaké vydání pro biblického analfabeta? Děkuji.

Víte, vy nemusíte číst Bibli. Uvědomte si, že ve všech inkarnacích, které jste prošli, jste si nastavili tu svou Bibli do svého života a dneska jste schopni poslouchat Ivu. Všechny zkušenosti směřují k odložení veškerých vašich odporů, které se neustále život po životě zmenšují a zmenšují. To je proces, kdy se umenšuje odpor hmotného Vědomí. A právě proto je všechno dobré tak, jak ve vašem osudu je, leží a běží, jen to potřebujete pochopit, jak to je a přijmout to. Nic jiného se od vás neočekává. A pak tu Bibli žijete. Proto já sama jsem nikdy Bibli nečetla, protože já ji žiju. Ano.

Jestliže jste všechno, nemůžete udělat druhému člověku něco, co by se vám samotnému nelíbilo, protože vy nejste samozřejmě ta jeho hmota těla, která tady před vámi stojí a něco vám dělá, ale vy jste Vědomí své i té hmoty, která v iluzi před vámi tropí nějaké nesmysly. To znamená, že se musíte vcítit do druhého člověka a chápat, že on to ještě jinak neumí. A že jeho hmota-Ego ho převálcuje jako Vědomí, ale já si počkám. Tehdy se neroztrhne vaše Vědomí od jeho Vědomí. To je jedno, jediné. On útočí na vás, z jeho pohledu se společné Vědomí roztrhne, bude pokračovat ve výuce, ale vy už ne. Proto to přijetí, sjednocení z vás dělá Božství, tu Jednotu, která existuje.

A pamatujte si, iluze hmotného světa vás rozděluje v tom, kdo má IQ vysoké nebo nízké, kdo je silný nebo hubený, kdo je slavný nebo úplný nýmand. Posuzujete se podle role, kterou jste si na sebe oblékli. To není vaše skutečná realita. Vaše skutečná realita je Duch, kterým jste všichni, a ten je jeden jediný. Proto se učíte po všechny inkarnace milovat každého člověka, to znamená neútočit na něj žádnou negativní emocií, neboť útočíte sami na sebe a nevíte to.

Milá Ivanko, říkala jste, že když někoho, něco odsoudíme, zákonitě se nám to stane, například cigarety, alkohol. Jak potom z toho ven? Jak se toho zbavit? Děkujeme.

To je potom dar, když propadnete do závislosti. Ano, jestliže odsoudíte někoho, že kouří, musíte kouřit. Znáám hodně lidí, kteří třeba do dvaadvaceti, do dospělosti nekouřili, ale odsoudili s opovržením třeba své rodiče, že museli kouřit. A pak automaticky to tělo k tomu někde přijde. Zbavíte se toho potom tak, že vás to sblíží s tím odsouzeným tělem v minulosti. To znamená, já už vím, že můj táta nemohl přestat kouřit, že za to nemohl. Běžně si lidé myslí ve 3D, že vše dělají dobře a všichni druzí to dělají úplně blbě, to je normální. Proto jsme tady měli dlouho magickou hladinu, ať černou nebo bílou, a ta je hodně, ale hodně náročná.

My jsme teď měli pobyt a tam byl jeden pán, který v otázkách skákal z trojky do pětky. Tak vždycky si hupsnul a pak zase něco pochopil a pak zase najednou nic. Tam to skákalo. A najednou spustil v hladině hmotného Vědomí, jak může souhlasit třeba s tím, co se dělo za druhé světové války, jak může někdo milovat Hitlera. Já říkám:

„Poslyš, v principu si uvědom, že samozřejmě nikdo z nás nebude souhlasit s tím, co ten Hitler dělal, ale byla to jeho role a buď šťastný, že sis ji na sebe neoblékl ty.“ Už jsem na základních přednáškách v Křečanech vysvětlovala, že když tady napravo budete mít Ježíše, někoho, kdo je vzorný, krásný, milý, soucitný, milující, tak protože žijete v poznatelném světě, musí být nalevo někdo jakoby špatný. Dualitní svět je poznatelný, musí tu existovat veškeré varianty a vy se k nim přiřazujete nebo jim odporujete.

Dokud budete některým z nich odporovat, bude vás táhnout dualitní svět k sobě. A pozor, to je taková síla přitažlivosti, že se mu nemůžete vzdalit jen tak. Existuje jedna jediná cesta, a to je pokora. Pokora v poznatelnosti, to znamená, napravo je Ježíš, tak bych chtěl vypadat. Nalevo je Hitler, jestliže ho odsoudím, tak si pište, to je odpor, který mi zůstává pro tuto i pro další inkarnace, takže budu vidět pořád někoho hodně agresivního, zlého a útočného jako fanatického diktátora. Proto si další osudy budete vybírat s dějem válečným nebo tam bude někdo zakotvený přesně v této pozici. Ale když si jenom řeknu: „To já nikdy neudělám, to je jeho věc, jestli on chce hrát tuto roli.“ Tehdy, i když bude válka, tou válkou i s rodinou projdete, protože vás chrání Duch Jednoty mezi vámi a zdánlivou hmotou, která dělá dramatické věci. To potřebujete pochopit.

Ten člověk najednou zamrkal. On to tam krátce zahlédl. Ale víte, většinou cítím, když vedle mě člověk stojí, že to je krátké prohlédnutí, a pak zase po určité době se člověk potopí pod tu hladinu, a ještě tam něco dozrává. Ještě něco odmítá. Nezapomeňte, co odmítnete, to musíte žít dál. Váš cíl je stanoven a dá se překonat a dosáhnout jenom pokorou, ničím jiným.

Milá Ivanko, proč jsme se obalili do hmoty? Bylo to ze zvědavosti a z dlouhé chvíle, anebo aby to byl hřích, který se vzpomíná v Bibli? Děkujeme moc, Dáda a Ljuba.

Už jsem o tom hovořila mockrát, ale vím, že některé ucho, i když slyší, tak neslyší. Některé oči vidí a nevidí, někdo cítí a necítí. Je to vždycky nastavené. Zkuste si představit, když byste se neobalili, byli byste tady jen sami a nic by se nedělo. Vy se potřebujete dostat do složky, to znamená na takovou tu lodičku, na to prkno, kde budete prožívat věci. Třetí dimenze je hodně náročná. Nicméně existují stejně dlouhé, některé i delší dimenze, jako je třeba pátá dimenze, kde už potom budete prožívat svět bez utrpení, které jste doteď žili. Už si začínáte uvědomovat, že jediné, když kývnete nitrem s klidem a s přijetím toho, co se odehrává kolem vás, tak vás to vyvede. A dějí se opravdu mnohým obrovské, nádherné zázraky. Stačí jenom skutečně vše přijmout tak, jak leží a běží.

Uvědomte si, že vy jste všechno. Jste celá tato planeta. A kolik lidí tady dělá pro vás ještě v dualitě takzvané negativní věci. A kolik lidí, kolik procent té populace dělá takzvané pozitivní věci. Všechno je vaše. Duch všech lidí, které třeba ani nepoznáte. Zvolili jste si zrod v určitém čase a na ploše, tj. prostoru na planetě, a to je váš bod, který vám vyhovoval v prožitku. To znamená, v minulých inkarnacích jste došli sem s určitým odporem a tento odpor je přináležející, připsán na místo a čas, kde jste se zrodili.

A to si odžijete, protože vám to vyhovuje, a děje se to v rámci jediné Bytosti planety. To je zapotřebí pochopit.

To znamená, všichni negativní z pohledu 3D a všichni pozitivní jste vy sami. A zcelíte se jenom, když se vším souhlasíte. To neznámá, že si budete myslet: „Ježíš, já přece nemůžu souhlasit třeba s teroristickým útokem.“ Samozřejmě vy byste ho nikdy neudělali. Je to to samé, jak jsem vyprávěla o tom Adolfovi Hitlerovi. Vy byste to přece už neudělali. Taky proto žijete daleko. Jste od toho místa vzdáleni a váš život se ubírá úplně jiným směrem. To není bezcitnost. Naopak. Je to stav, kdy jste schopni pochopit celistvost tohoto světa.

Stav přijetí bez odporů je i to, že si uvědomím, že mám odpor a uvolním ho, anebo tím, že si ho uvědomím, následuje platba a až potom je to vyrovnané?

Stav odporu, když si uvědomíte, že ho máte a pozorujete ho, on není váš. Vy jste Vědomí. Vždycky odporuje vaše tělo. Vy něco uděláte jako tělo. Musíte to udělat. Máte to nastavené a chtěli jste to udělat, i kdyby to byla jakákoliv hovadina, kterou dneska už za tu hovadinu budete považovat. Vaše tělo to udělá a pak vám ještě podstrčí výčitku, další odpor. To nejste vy. Vidíte to? Považujete za špatné, co jste udělali, a ještě přehlídnete, že výčitka je zase těla. To je zbytečné ne? „To je super, že jsem to udělal, příště si dám pozor. Jsem rád, že jsem to udělal,“ to stačí. Jestliže to proběhne, už jste to pochopili nějakým způsobem a dokázali jste zmenšit určitou míru odporu, kterou má vaše hmota těla. Neříkám vy, ale vaše hmota těla. Ale ten čas se nedá určit, uvědomte si, že máte celý balíček, tj. od narození až do bodu B máte celý děj hmotného těla nastavený.

Všechny vaše reakce, jak a co budete dělat, co se stane, co se přihodí, myšlenkové procesy, to všechno tam je a jsou tam i časy, kdy pochopíte a za jakou dobu zaplatíte. Některé platby chodí okamžitě, třeba za dvě hodiny, za týden, některé za dvacet let, to už je stanovené a vždycky to vyhovuje všem i vašemu tělu i hmotným tělům okolo vás. Třeba kdybyste platili po dvaceti letech, důvod může být i ten, že v tu dobu, jestli přijde nějaká vaše nemoc, je zapotřebí aby se vaše rodina kolem vás prozkoušela, někdo z lítostí nad vámi, někdo zase z jiných důvodů, nejste tady nikdy sami. Já vím, že si sami připadáte v té oddělenosti.

A pozor, jste spojení i s těmi, které nikdy nevidíte a nepotkáte, protože vy jste celá Bytost. Zkuste si představit, když se narodím jako buňka na palci u pravé nohy a budu tam bydlet, nikdy nepotkám buňku, která bude na krku nebo na ruce, ale žijeme v jedné Jednotě, v jednom Duchu. I tyto vzdálenosti jsou vaše, dění celého vašeho těla je nastavené. A planeta to má stejně, jako když se narodí mimino, které vznikne ze spermie a z buňky. Ten vznik, kdy se setkají, to je velký třesk toho jakoby vesmíru a to tělo ví, hmota ví, co má dělat. Tento systém je úplně stejný ve vyšší rovině.

I když neexistuje čas, přesto jsou tu někteří z nás delší či kratší dobu, kdy se narodíme jako žena kdy jako muž?

Prosím vás, ze začátku vašich inkarnací jste si vyzkoušeli obě varianty, ale později se jakoby vytríbíte a pak už si pokračujete v mužských nebo v ženských inkarnacích. Ke konci si potřebujete třeba prožít mužské tělo, které má víc ženských hormonů, tak si vyberete rodinu, která k tomu inklinuje, a samozřejmě jednotlivé členy, jednotlivé aktéry, kdy třeba matka bude velice dominantní a bude odsuzovat svého muže, a ten bude pod knutou. A syn, který vznikne z toho manželství, bude třeba mít odpor ke svému otci, protože matku bude milovat a bude ji poslouchat. A tehdy bude mít ale odpor i ke svému mužství, tak v různých variantách může pokračovat deformace jeho hmotného těla, která má za následek změnu hormonů. I to je nastavené. Následně samozřejmě vzniká to, že ten člověk nesnese své mužské tělo, protože muže nemá rád, nemá rád ani sebe. Tady jsou různé varianty, ale děj je přesně nastavený. Vy si ho máte prožít a přijmout všechno, co se dá a co dokážete.

Můj sedmnáctiletý syn se mi svěřil, že je sexuálně orientovaný oběma směry. Muži i ženy. Je to úžasný človíček, vyspělý i duchovně zralý. Vnímám to tak, že on už jaksi začíná vystupovat z reality. Je to tak? Jak je to ve skutečnosti? Děkuji Katka.

Víte, láska není zastoupena hmotnou schránkou. Uvědomte si, že láska je stav bez odporů. Hmota plete časoprostorovou křivku, planeta letí, ale ona se vlastně uplétá. Nové generace se narodí, staré umírají, my se posunujeme jako taková pletená šála vesmírem. To samozřejmě vidíme svými smysly úplně jinak, než to ve skutečnosti je. Vnitřním zrakem uvidíte později tyto podrobnosti a mnozí už to dneska zahlédnou, ale je to velmi specifické v určitém vývojovém období pro každého z vás.

Sexualita je tady proto, aby se pletla ta časoprostorová křivka, abychom se rozmnožovali, aby šel vývoj dál. A je to samozřejmě nastaveno u každé planety. Každá planeta to má a každá planeta má jiné DNA. Děj, který je tam nastaven, se musí dodržet, a také jste si ho vybrali. Vám jako Vědomí Boha vyhovovala planeta Země, zase jinému Vědomí bude vyhovovat jiná planeta s jiným DNA podle děje, který se tam odehrával. I to je nastaveno.

Jestliže dnes ten člověk miluje všechny lidi, ano výborně, ale to neznamená, že se všemi bude sexovat. Záleží také na dostupnosti a přístupnosti i druhých lidských těl, ale budete opouštět od těchto věcí. Já vím, že to někteří nebudete slyšet rádi, už jsem se s tím setkala, že lidé vyřknou: „No, to já raději zůstanu ve 3D.“ Ano, to je váš názor, ale budete se divit, z každého to odpadne, až přijde správný čas. A bude vám to připadat úplně přirozené, protože sexualita nebude tak využívána. Jakmile se vám změní Vědomí, tj. zastaví se odpory na všech čakrách, budete zažívat blaženost, jakou zažíváte při vyvrcholení v sexu. Ne takovou intenzivní. Bude taková tichá, ale trvalá a dlouhá, takže stabilní. Už nebude pokoušet tělo, naopak pokud vyvrcholení prožijete a prožívali byste to častěji, bude vás to vyčerpávat. Božství vám bude jakoby ucházet z vašeho těla, protože bude převažovat hmotná složka, která si to bude vyžadovat, ale odezní to úplně samo. Tak pokud to ještě máte rádi, užívejte si, než to odpadne. A pokud to odpadá, nebuďte vyděšení nebo nemějte pocit, že je něco špatně. Každý má v sobě, co dělat má a co ne.

Jak mám docílit, aby mi mé emoce neovlivňovaly mé konání? Já teoreticky vím, co je správně. Když jsem postavená před nějaký problém, tak mě ovládnou silné emoce.

Jestliže budete silné emoce odmítat, nahráváte síle hmotného Vědomí. Prožiju si to, nebudu si vyčítat, nebudu je odmítat a ony pomalu budou slábnout. Pokud se jich chcete zbavit teď hned, je to váš odpor, který nepřehlédnete. Spoustu lidí to tak má a proto máte být soucitní i s druhým lidským tělem. Podívejte se, jestli jste někde v minulosti neodmítala druhá lidská těla s podobnými emocemi. Nehodnoťte nebo to na vás bude vyskakovat všude možně. Třeba půjdete po ulici a uvidíte, jak se dva lidi perou. A řeknete: „No, to jsou blbci.“ A máte to. Už vám to hmotná složka jakoby přišpendlí, protože Satan-hmota ví vše. Ovládá veškerou hmotu. Tím vás to drží. Ano, každý si tady píše svůj příběh, to nezapomeňte.

Nedávno jsem vyprávěla na facebooku příběh, který se mi teď stal. A protože na tom FB není zase tolik lidí, asi bych ho měla vyprávět do audií. Týká se to té tvorby. Bílá magie chce furt tvořit. Ale já mluvím o tvorbě života, to je správná tvorba a tvoříte jako Bohové jenom pokorou. I ve 3D jste tvořili jako Bohové. Jenže v iluzi toho, kým jste, jste si mysleli, že jste hmotou, a pak jste odmítali tyto věci. Ale vy skutečně tvoříte svůj život. Minulý týden jsme měli pobyt. Jela jsem na statek a den předtím, než jsem tam jela, praskla hadice, tak jsem žádala souseda, aby tu hadici opravil, aby voda zbytečně neutíkala. A Zdenička mi připomněla, abych přivezla strunovou sekačku, kterou jsem měla doma třicet let a dvacet let jsem s ní nesekala. Tak abych ji přivezla, že se na ni soused Luděk podívá, jestli bude schopná, protože čím více sekaček, tím lépe.

A tak jedu, vezu teplé štrúdlu na statek a broukala jsem si písničku. Měla jsem puštěný Bláník a hlavou mi lehce jela ta hadice a sekačka a najednou zazvonil telefon. Většinou cizí čísla neberu, když nemám čas, ale teď mám nové auto, tak jsem podala autu příkaz, aby ho přijal. Ozvala se paní z jedné nejmenované společnosti, u které jsem si dříve objednávala nějaké knížky nebo různé věci. Poslední léta už ty obálky vyhazují ani nekorespondují, ale oni pořád zasílají nabídky. A říká: „Paní Adamcová, vy budete mít narozeniny, když si u nás něco objednáte, dostanete dárek za čtyři stovky.“ Já říkám: „Ale co když to nebudu potřebovat?“ - „Já vám něco nabídnu.“ Říkám: „Nechcete mi napsat email?“ Ona: „Nene, to je pouze telefonní nabídka.“ Říkám: „Dobře, tak pokračujte.“ Měla jsem takovou hezkou náladu si s tím člověkem popovídat v autě. Ona říká: „A chcete knížku nebo něco do domácnosti nebo něco na zahradu?“ - „No, tak třeba na zahradu.“ Nabídla mi strunovou sekačku a hadici za 1 200,- Kč. Já říkám: „Vy si děláte srandu? To není možné.“ Ona: „Opravdu je to hadice a sekačka strunová za dvanáct set.“

Už ji mám na poště, ještě jsem ji nevyzvedla. Ano, to je tvorba, kdy vám je jedno, že ji nemáte, v klidu pro to všechno uděláte, když je ten správný čas, nejste v pnutí. Děj je trošku i jinak nastaven, funguje spojení mezi Duchem i hmotou. Všechno o sobě ví. Hmota dělá přesně to, co potřebuje Duch, který je obalen vaší hmotou. Veškerá hmota, to znamená hmota vašeho těla i všech druhých lidí, ale pozor, i rostlin i všech věcí dělá přesně to, co má dělat. Možná až bude čas, tak vám budu vyprávět, jak jsem přišla k novému autu. To je taky krásné.

Ján z Bratislavy. Co dělat s myšlenkami, s pokušením: „Dej si sladké“, například: „Dej si ještě sladké.“ Jen akceptovat, ale neřídít se tím a nechat to odejít?

To záleží jenom na vašem rozhodnutí. Ale rozhodně, jestli si dáte, tak si to nevyčítejte. Jestliže potom máte v sobě takovou tu tíhu, tak si ji dobře pamatujte, až příště zase vám bude tělo házet pokušení, řekněte si: „Ty vole, to ne, pak mi bylo těžko. Raději ať je mi lehké.“ Pak už se umíte lehce rozhodnout. V pozdějších letech budete upřednostňovat tu lehkost. Zatím vás naláká hmotná složka a člověk se přežere, až praská. Jo, klidně, ale hlavně si to nevyčítat.

Moje dospělá dcera má paranoidní schizofrenii. Izoluje se od lidí. Co mám v sobě změnit? Myslím, že to přijímám. Děkuji za odpověď.

Dobře, zkontrolujte si, jestli přijímáte veškeré pozice. Těch je deset na vašich čakrách. Jestli je to dobrá nebo špatná situace. Jestli je dcera dobrá nebo špatná nebo vy sama, když jste matka. Protože jste všichni v jednom ději, všichni si to nějakým způsobem zaslouží. Na dvojce, jestli vám vadí situace, která se odehrává nebo vám vadí konání vašeho těla nebo dcery. Na trojce respekt, přesně jak jsou jednotlivé úrovně, do situací i do hmoty. Jestli nelitujete situaci nebo ji neodmítáte, dokonce se záští. Musíte skutečně odevzdat svou hmotnou složku i složku vaší dcery do Božího plánu. Děje se to. Nic jiného tam nesmí být. Pak je to přijímání. Jinak to přijímání není. Prohlídněte si, v jakém jste stupni.

Milá Ivanko, mám kamarádku Markétu, která má už léta psychické problémy, ale v posledních letech se ještě velmi zhoršily. Přednášky poslouchá, ale nekamarádí se s počítačem, a tak mě požádala, abych ti napsala místo ní a poprosila tě o pár slov, když to půjde. Moc děkuji i za ní, připojuji její popis situace. Moc a moc tě zdravím a těším se zase někdy na statku. Zuzka.

A teď dopis té dívky:

Měla jsem špatné dětství. Náš táta byl despota, alkoholik, bil mamku i nás. A nebylo noci, abychom mohli usínat v klidu. Proto jsem se asi stala neurotikem, trémistou s labilní povahou. V životě jsem se snažila něčeho dosáhnout, ale dnes vím, že to bylo zbytečné. Trpěla jsem celá léta, dnes je mi šedesát let, smutnými a depresivními stavy, tudíž vím, co je to deprese, ale v posledních třech letech jsou stavy zcela neudržitelné, bývám často na psychiatrii v nemocnici, jím mnoho léků, ale nic nepomáhá. Zdá se mi, jako by do mě vstoupil snad Satan. Mám třes, bušení srdce, pálení po těle, pocit, že jsem zapojená na elektrickou výbojku, ztrátu motoriky, dezorientaci, špatné vidění, své blízké nepoznávám, nevím, kdo a co jsem, a ani se neorientuji v našem bytě. Nepřijímám potravu a vůbec nespím. Nejsem schopna ničeho. Jsou to

fyzické příznaky, které se dají popsat a asi i vydržet, ale co se popsat nedá, jsou muka a trýzeň v duši.

Začnu od začátku hned první větou: „Měla jsem špatné dětství.“ Slyšíte to? Dětství bylo takové, jaké bylo. Jestliže dítě vidí, že matka je chudák, hodná, a otec despota je bije a pije, už tady je první rozpor. Uvědomte si, že slabá matka si vybrala do života silného otce, aby se naučila umět zastavit buldozera. Rozumíte? Pozor, kritizujete učení těch dvou jednotek, i vy jste jejich Vědomí. To znamená, jestliže je matka slabá, abych tomu odolala a pochopila, musím vidět, že je slabá a musí se učit. Ale rozhodně mi krásně ukazuje divadlo, kdy vím, že se mohu poučit z toho, co mi převádí matka. A taky se mohu poučit z toho, co mi předvádí otec. Ano, každý z nich má takzvané negativní vlastnosti, obě dvě využiju k tomu, že vím, že tyto věci nebudu dělat. A má tam i pozitivní vlastnosti, které taky potřebuji samozřejmě přijmout.

Pozor, někdo nepřijme pozitivní vlastnost, to také se může stát. Třeba matka bude vzorně uklízet, ale vy ne, vy tomu moc nedáte. Někde máte skutečně i v těch pozitivních trošku rezervy, které pořád musíte jakoby doplňovat, ale to už jsou drobnosti, to už jsou pitomosti. V tomto případě moje matka je slabá, neumí se bránit, tak já se poučím a poučím se i z chování svého otce, proto nebudu nikdy pít a nebudu agresivní. Ale pozor, budu je milovat, protože stvořili moje tělo. Můj nosič. Jestliže nikdy člověk neopustí pozici, že táta je despota, alkoholik a chudinka maminka v lítosti, žije stále v odporu.

V této době je to strašně silné, protože planeta opouští vibrace původní 3D a vstupuje do mnohem sinějších vibrací. Ten blok je dodneška viděn v odporu. Proto je dnes vaše tělo obrovským vězením a hmotné Vědomí-Satan toho využívá. Takovým lidem je moc zle. Potřebujete pochopit systém světa. Měla jsem dětství takové, jaké bylo. Poučím se z matky i z otce. A pak nemusíte mít deprese. Ty deprese nepřijdou. Vás drží v depresích to, co jste kdysi dávno viděla, tak se podívejte na své rodiče z jiného úhlu. Víte, když budete slabí, vždycky vedle v osudu se bude někdo hodně silný vyskytovat, aby vám pomohl se zbavit slabosti. Abyste nestrkali hlavu do písku a uměli jste říct ne. Je to jednoduché. Je to jenom N a E.

Co se dá dělat, když vás někdo obviní z útoku, a přitom víte, že jste na něj nezaútočili, a nikdy to nebyl váš úmysl, pouze jste se snažili tomu člověku vysvětlit, že to, jak on vás vnímá a posuzuje vás a váš život, o kterém nic neví a nezná vás, je pouze jeho domněnka a není tomu tak. A on vám na to vaše vysvětlení napíše, že jste zaútočili vy. Stalo se vám to už? Obvinil vás někdo z něčeho, co jste neměli v úmyslu a neudělali?

Jednou se mi stalo, to už je pár let, že mi psala jedna mladá žena a obviňovala mě z toho, že útočím na jednoho mága, který žije v Peru. Vysvětlovala jsem jí v mnoha dopisech, že to tak není, nikdy jsem o žádném mágovi ani o nikom na planetě neřekla, že by byl špatný nebo že dělá něco špatně. Jenom vysvětluji proces, a kdybych to udělala, neměla bych právo být učitelem směřujícím a vedoucím vás do Jednoty. Vysvětluji, že každá třída tady má svého dobrého učitele a pozor, ten učitel je dokonalým prorokem a učitelem pro ty, kteří jsou na něj připravení. To znamená, že k Ivě se nepohne někdo, kdo bude patřit teprve do černé magie a bude se ji učit, protože

by přeskočil třídy, to nejde, on by mi nerozuměl. A nebude mi rozumět ani ten, který opouští černou magii a jde do bílé, protože si potřebuje vyzkoušet zachraňování světa a i to, že druhý ho bude obviňovat z toho, že je špatný, i když nic neudělal. To všechno bílí mágové prožívají.

Ta žena hodně psala, denně snad deset e-mailů, až jsem si říkala, to už nemá smysl. Zezačátku jsem na každý email odepisovala, ale ona to neuměla přečíst. S velikou láskou v této fázi druhému člověku pomůžete tím, že mu nepomůžete. A protože já vím, jak jí pomoci, hodila jsem ji do spamu a její e-maily tam padaly, občas jsem zahlédla v tom spamu takovou dlouhou šňůru začátku její e-mailové adresy. Po nějakém čase se stalo, jak pořád hledala někoho, kdo by jí pomohl a kdo by se k ní přidal, aby mi to vysvětlil, že se spojila s nějakou ženou, která ale po čase začala útočit na ni. To bylo krásné. To bylo nádherné. A pozor, já jsem fakt v tichosti věděla, že si počkám. Dočkala jsem se. Ta žena mě má dneska ráda.

Za tři měsíce napsala: „Prosím vás, nezlobte se, kdybych to dneska mohla vrátit, už vám nikdy nic takového nenapíšu.“ Pozor, jenže ona se posunula a posunula se správně a dneska je v rovině, kdy čas od času jí někdo obviní z něčeho, co tak nemyslela. Ještě to neumí hodit za hlavu. Nedávno jsem jí psala dopis, protože to je fakt šikovná holka, i když jí ještě hodně věcí čeká. Psala jsem jí, až to bude umět, lehce to hodí za hlavu, že z mého pohledu je to prkotina, protože respektuji, co si o mně kdo myslí. Vy se toho na té trojce zbavíte jenom tím, že souhlasíte. A tento človíček ještě k tomu má kousek cesty. Ještě se bude trápit a bude křičet: „Ne, já jsem to nebyl!“ A pozor, hodně lidí na FB píše i její obhajobu, ale ona to necítí jako obhajobu. Ještě neumí rozeznat tu nuanci.

Prosím vás, každý má svůj čas a každý je správný ve své úrovni, v jaké je. A je jedno, jestli se ještě brání nebo ne, on si k tomu doleze. Mějte s nimi slitování a trpělivost. Později zjistíte, že i vy se učíte. Kdybyste psali v té složce, tak se učíte, že nemá smysl vysvětlovat, protože ještě ten člověk dneska nemůže pochopit. Nechat ho v tom chvíličku, s velkou láskou, se soucitem na něj myslet. On to pochopí, protože se rychle dostane na dno. Když už je na dně, zjistí, že nikomu do prdele nemůže vysvětlit, že to neudělal. To je to nejlepší, co může zažít.

Dobrý den, vaše přednášky poslouchám už nějaký čas a potřebuji poradit. Poslední čtyři roky prožívám peklo na Zemi.

Záměrně jsem vybrala tento dopis, protože je ukázkou odporů, poslouvejte.

Všechno, co by mělo smysl, se hroutí, a přišla jsem úplně o všechno a všechny důležité lidi v mém životě. Zemřela moje nejbližší, nejmilovanější bytost, babička. Onemocněla moje máma a kvůli ní jsme se na nože rozhádali se sestrou. Neustále na mě útočí tchýně a švagrová a z muže, kterého jsem si vzala, se vyklubal psychopat. Již tři roky se snažím z toho vztahu vymanit. Poslední dobou už snad bez odporů, ale nechce mě to od něj pustit. Horší to je vše o to, že s ním mám dítě, takže jsem na něm finančně závislá, nemám kam jít a žiju jak ve vězení. Když jsem zjistila, že jsem těhotná, souběžně s tím se zjistilo, že moje maminka má

Alzheimerovou chorobu. Dnešním dnem už je v domově pro tyto lidi. Je tam už dva roky a její stav se stále zhoršuje. Bohužel mám pocit, že to je tím, že tam péče o ní je zanedbávaná. Jsem z toho zoufalá, protože bych jí chtěla pomoci dostat ji odtud, ale soudně pověřeným opatrovníkem je sestra a bez jejího souhlasu nemohu matku nikam odvézt a ona na to samozřejmě nikdy nepřistoupí. Nemám už nikoho kromě syna. Cítím se hrozně opuštěná, na všechno sama, někdy se mi už nechce žít. Proč se mi to děje, jak z toho ven?

Já to pak ještě dočtu a teď se pokusím všechny ty věty narovnat. Doufám, že si to ta žena poslechne. ***„Posední čtyři roky prožívám peklo na Zemi.“*** Mám život takový, jaký mám. Jestliže odmítám všechny věci, které tam jsou, dělám si to sama. Pozor, nikdo jiný to peklo nedělá, než vaše vlastní hmotná složka s vaším jménem. Mám přijmout život, jaký je, mám dítě, nejsem sama. Všechny ty složky jdou krásně otočit a přijmout.

„Přišla jsem o úplně všechno a všechny důležité lidi v mém životě.“ Vidíte to? Vy si vypichnete toho, kdo je pro vás důležitý. Jenže pro vás jsou důležití úplně všichni, které jste kdy potkali, a máte je přijmout takové, jací jsou. Jestliže je nepřijmete, bude se stav zhoršovat, to napětí mezi vámi a těly druhých lidí. ***„Zemřela moje nejbližší, nejmilovanější bytost, babička.“*** Ano, ona odešla, protože přišel její čas. Jestliže na vás byla hodná, měla byste se chovat k lidem tak, jak vás to naučila babička. My vždycky milujeme lidi, kteří jsou na nás hodní, ale nevnímáme, že útočíme na někoho druhého, proto ho nemůžeme dostat k sobě blízko. To je pro vás obrovsky těžké pochopit. Ano, protože si vybíráte: ***„Zlí, hodní, zlí, hodní...“*** Pozor, tady už nebudete vědět, kdo kam patří.

Jakmile někoho odmítám, zesiluje se hranice, ta silná zeď, která je mezi vámi a druhým lidským tělem.

„Onemocněla moje máma, kvůli ní jsme se na nože rozhádaly se sestrou.“ Ano, když onemocní rodič, každý člen rodiny to vnímá jinak, podle toho, co se tam děje za odpory. Vy potřebujete onemocnět, a jestliže tu nemoc odmítnete, je to mnohem horší. Uvědomte si, že každá nemoc, která vás potká, znamená pro vás pomoc. Dívejte, když budete útočit na druhé a onemocníte nějakou vážnou nemocí (tito lidé dneska mají velké bolesti), ta bolest zastaví vaše útoky, které by pokračovaly na vnější svět, to znamená, že vás to zachraňuje. Když vás něco bolí, nemáte sílu, abyste dál pokračovali v těch útocích, a tak si krásně prožíváte to své peklíčko a pozor, něco pochopíte. Proto i nemoc vašeho bližního, kterou byste považovali za špatnou, je k něčemu dobrá.

Já si pamatuji, jak moje maminka se v roce 2014 vedle mě naučila respektu. Tenkrát jsem malovala můj byt, ona mi tam dirigovala, co mám a nemám udělat a já si to úplně v klidu udělala po svém. A ona se to najednou naučila respektovat a do týdne spadla a zlomila si páteř. Jak já byla ráda. To bylo krásné. Věděla jsem, že se odehrálo něco hodně důležitého v jejím životě. Za čtyři měsíce, co jenom ležela, se úplně proměnila a bylo to super. A naučila se i nespěchat. Asi měsíc a půl nebo dva měsíce nesměla vůbec sedět a mohla jenom stát nebo ležet v postroji. Když se potom zvedla, obědvaly jsme

tak, že já jsem uvařila a seděla jsem u stolu a maminka stála. Dala jsem jí pod talíř takovou bedýnku, takže stála, já jsem seděla, jedly jsme a ona tak zamyšleně koukala do zahrady a říká: „Jak já bych chtěla přeskočit ty dva měsíce, než půjdu na tu kontrolu.“ Já jsem žvýkala a říkám jí: „No mami, já nevím, to bys přišla o hodně věcí, víš? Budou tam tvoje osmdesátiny, přijede Lucinka s rodinou. A taky hodně věcí si potřebuješ ještě promyslet v klidu a pokoji. Pamatuj si, když to budeš chtít přeskočit, nebudeš vnímat situace a okamžiky tak, jak přicházejí. Za prvé bys o ně přišla, ale když nebudeš v tom těle, tak se ti to nezahojí.“ Ona: „Už to nechci.“ Hele a jak dlabala. Říká: „Hm, to bylo dobré.“ A už se snažila a skutečně za dva měsíce jí obratle srostly tak, jak měly být. Pan doktor kroutil hlavou, jak to její tělo dokázalo. Ano, nic se nedá přeskočit. Jestliže už chcete být támhle někde a už být zdraví, promeškali byste spoustu věcí. A znázorňuje to váš odpor k některým okamžikům, které máte také prožít. Máte přijmout úplně všechno.

Další: **„Z muže, kterého jsem si vzala, se vyklubal psychopat. Již tři roky se snažím z toho stavu vymanit. Nechce mě to pustit. Horší to vše je o to, že s ním mám dítě.“** Zase, to je dobře, že mám dítě a pozor, mám ho díky tomu, že on se uvolil být otcem. Až to pochopíte, podaří se vám teprve rozejít. Jinak je to vždycky boj. Jestliže máte odpory k tomu, co se děje, zasloužíte si v tom zůstat. Je to pro vás záchrana. Tehdy se to nepodaří. Všechno se dá narovnat. Dobře, nemohu se postarat o matku, protože je závislá na mé sestře, ale to tak je. Nebojujte proti tomu. Já můžu přispět jenom smírem, to znamená, nebudu se prát nebo hádat se svou sestrou, ale budu jezdit za maminkou, kdykoliv to bude možné. Můžu ji navštívit a s něčím jí pomoci nebo něco přispět. Zůstaňte v klidu, jste pořád v napětí. Pořád se vám něco nelíbí. Tak se to nikdy nezmění. Potřebujete postupovat krok za krokem a všechno má svůj čas. Vždycky chvilku, pár týdnů, pár měsíců vydržíte, najednou se to otočí a vypustí vás to, ale chce to jenom pochopit.

Milá Ivanko, chápu, žiju svůj bájo život od doby, že příklad žití je pro druhé a nejen slova, jde to a je to krásné. A dnes je v hlavě neodbytná otázka: jsou všechny dětičky, které se rodí v této době od roku 2013 na planetu už v 5D, když je planeta v 5D? Nějak logicky mi přijde, že ano. Anebo, Ivanko, jestli můžeš, odpověz. Čtu a poslouchám, možná se mi odpověď ani nedostane, jak má. Jasně, že nevádí a možná jsi to už někde vzpomněla a neslyšela jsem. Nevím, ale tak nějak potřebuji od tebe toto potvrzení nebo vyvrácení na celkový pohled vývoje našeho bytí. Převeliké děkuji. Zuzana.

Planeta je jedna jediná bytost. Duch, který je uprostřed planety, přeletěl přes hranici a planetou-hmotou jsme v rovině 5D. To nejde najednou. Jak jsem vysvětlovala na základních přednáškách, děje se to, jako když protnete prsty pravé a levé ruky. Přibývá Vodnář a ubývají Ryby, ale jenom část Ducha, Vědomí planety bude osvobozena, protože bude mít dost zkušeností. Ti, co nebudou mít nabrané všechny zkušenosti, se pohybují neustále pod hladinou hmotného Vědomí, tj. drtivá většina.

Přestože hmotou jsme v 5D, o to víc bude dějem zkoušena tato planeta, protože to v programu má. Jestliže jsou tady 3D lidé a jsou tu lidé, kteří se blíží do 5D nebo už jsou v 5D, hmotná složka má právo, aby zesílila v ději, který se na planetě odehrává. A svou dramatičnost má každá planeta. Je to proto, že všichni 3D lidé to automaticky odmítnou, a tím získají štempl a zůstávají ve 3D. A pak jsou tu ti, kteří musí prokázat, že se umí osvobodit od hmotného Vědomí. To by bylo snadné, kdyby byly vaše zkoušky lehoučké. Vy potřebujete být mistři. Odolat samozřejmě.

A proto procházejí lidé v této době docela silnými a náročnými zkouškami a je to dobře. Když budete mít lehké otázky u maturity, v běžném životě byste moc neobstáli, ale když budete dobře připraveni a obstojíte i u těch nejtěžších, pak se vám lehce povede v tom životě. Je to stejné jako ve škole. V této době se tady rodí ještě hodně hmotných složek, které převládají silou nad Duchem. A je s tím počítáno, protože osud každého z těch jedinců je nastaven přesně v ději planety, kdy dožije svůj život, v kolikátém roce otočky hmotného těla, protože vaše hmota těla je vlastně hmota planety. To si neuvědomujete, i vy se točíte s naší planetou, to je rotace vašeho hmotného těla. Už je nastaveno, dokdy se tady budete točit, než vás hmota propustí. 3D děti se rodí ještě hodně a závisí to na duchovnosti matky. To už je namluveno v základních přednáškách.

Dobré ráno, Ivanko. Ráno jsem se vzbudila s otázkou, proč se mi stává, že si někdy s některými lidmi nerozumíme, respektive neslyšíme se. Uši mám dobré, ale jsou situace, při kterých určitým lidem nerozumím. A když na nás hovoří, abychom nebyli nezdvořilí, tak se i třikrát zeptáme, co říkali, abychom mohli odpovědět, a to nastražíme uši, aby byly na stejné frekvenci jako oni. Dceři takto říkám, že asi jsme naladění na jinou frekvenci, musíme se přeladit. Stává se mi to často. V zásadě je mi to jedno a připomíná mi to situaci, když byla Ivanka na parkovišti neviditelná. Mám pravdu? Je však nutné s těmito lidmi komunikovat, když se jedná o pracovní záležitosti. Člověk tak občas dostává nálepku „nesympatický, hluchý ignorant“. Ale co naděláme. Někdy se dokonce musím dívat na ústa a snažit se odezírat, co říkají. A opravdu hluchá nejsem. Určitě se s tím setkalo více lidí, a pokud už byla položena tato otázka, tak promiňte. Objímám vás.

Ano. A už se vám stalo i to, že jste slyšeli, co ten člověk řekl, odpověděli jste mu, ale on vůbec nevěděl, co jste mu odpověděli. Ano, je to vzájemné. Je to proto, že máte různý stupeň vývoje duchovnosti. Když je to mezi člověkem 3D a 5D, ze strany člověka 3D je absolutně nemožné, aby vám rozuměl. A je také varianta, že ani vy nebudete rozumět. Vy byste mu uměli odpovědět, ale neporozumíte, co vám položí za otázku, protože je nutné, aby neslyšel, co mu říkáte. On by z toho byl stejně divoký. Je to vlastně taková pomyslná ochrana na obě dvě strany. Jestli už mi rozumíte a žijete to nějakým způsobem, můžete si všimnout, že jsou lidé, kteří na vás koukají nechápavě a Źukají si na čelo. A to vám taky musí být jedno. Musíte to přijmout samozřejmě, je to tak.

Já si pamatuji, když jsem byla s Jirkou, poslední půlrok se nám děly zvláštní věci, on mi položil otázku, já mu ji zodpověděla a on: „Nezlob se, ještě jednou.“ Já jsem zase

odpověděla. On: „Nezlob se, já ti vůbec nerozumím.“ To bylo, jako když jeden žije v prvním patře a druhý v přízemí a vůbec nebylo možné se pochopit. Ať jsem se snažila vysvětlovat, druhý člověk tomu nerozuměl. A nebyl to hloupý člověk. Ano, vy to vnímáte jinak.

Nedávno jsme se smály se Zdeničkou. Já mám zvláštní vztah (vždycky jsem měla) k hmotě, a zvláště k penězům, ty mi nikdy nic neříkaly, přestože jsem je neměla. Když jsem měla třeba něco prodat, místo abych sčítala, tak jsem odečítala. Já mám opačný proces. A kolem mě tomu lidi vůbec nerozuměli. Říkala jsem: „To jsem přece dostala, tak to musím odečíst.“ Takže já to mám úplně obrácené. Pak jsme se tomu smály. Ano, tak to je. Vezměte si, že to, co je na straně Boha, na jedné straně rovnice, je plus a na druhé straně je to mínus. Potřebujete to přehodit přes to rovnítko, abyste se dostali na druhou stranu té rovnice, pokud to umíte. Ale někdo to neumí. Někdo ještě tu matematiku Boha neumí.

Ahoj Ivanko, na začátek bych chtěla napsat, že ti snad nebude vadit, i když vím, že nebude, že ti budu tykat. Je to pro mě milejší, jelikož tvůj hlas je tím, že tě poslouchám už sedm roků, tak známý, že jsi skoro jako moje druhá maminka. Dlouho jsem zvažovala a odkládala, zda ti vůbec napsat, abych tě nezatěžovala, ale jaksi se sama neumím zklidnit, nevím najít tu odpověď v sobě. Před rokem jsem ti napsala, když jsem začala mít veliké zdravotní problémy, a ty jsi prohlédla na dálku mé aurické tělo, viděla jsi tam veliký blok na páté čakře, sedm roků dozadu v čase planety, a co se začalo dít, je platba za přijaté minulé odpory.

No a má platba trvá. Neodmítám ji. Snažím se ji přijímat a v několika chvílích být za to vděčná, jelikož vím, že mě to mění, že to duši posouvá. Jen tělem konat. Detoxikovat, sprchovat se ve studené vodě, otužovat tělo, saunovat, pročistřovat různými doplňky stravy. A když bylo nejhůř, tak jsem chodila na biorezonanci, kde mi našli v nervové soustavě těžké kovy, boreliózu, tak jsem podstoupila tyto terapie na borelii. Avšak stav se mi ani trošku nezlepšil. Já ho neodmítám. Vnímám to jako platbu, jen nevím, jak v tom stavu dále existovat. Ráno vstanu, jsem velmi unavená a je to už rok, že celý ten den se jen tak doplazím do večera, nejsem schopná nic extra udělat, hlava se mi točí, jsem dezorientovaná, vše zapomínám, někdy se mi třesou ruce, tlačí mě to až do úzkostí a depresí. V těžkých chvílích sama sobě domlouvám, že nejsem tím tělem, že jsou to jen zkoušky, ale tak těžko se s tím žije. Děti mám velmi akční a já po nich to jednoduše nedokážu. Už mi skončila i mateřská dovolená, ale jaksi si neumím představit jít do práce, momentálně ne v tomto stavu, když něco málo doma udělám a větší část se lituji, odpočívám. Ráda bych, ale nepustí mě to.

Tvá slova poslouchám už dlouho. Od začátku to se mnou rezonovalo a zjistila jsem, že je to pro mě. Takže v těchto chvílích se řídím tvými slovy,

ale momentálně jaksí nevím, jak dál. Minule až do úplného vyčerpání jsem spadla na postel, zalitá slzami, protože mi to bylo líto, nelituji se v takové situaci, ale jednoduše už jsem nemohla a poprosila jsem Boha v sobě, aby mě vedl, že už nevím, jak dál. V ten večer jsem ještě narazila na jeden mladý manželský pár, co dělá přednášky o rostlinné stravě a také o detoxikaci od amalgamových plomb. Tak jsem se do této tematiky ponořila s tím, že to bude asi odpověď, jak jít dál. Víím, že je to od té doby ještě málo na upozorování nějaké menší změny, ale stav není ani o trochu lepší. Na přednáškách jsi říkala, že když nám budou probíhat platby, neodmítat, to ani nedělám, jen přivést tělo do takového stavu, aby to bylo pro něj snesitelné, a to se právě pokouším, jen to jaksí nejde a už jsem z toho bezradná. Už jsem vícekrát spadla na dno, odtud se odrazila a povzbuzovala se, že ještě jsou tyto možnosti, a ještě jsem nezkusila toto. A na chvílku, jako bych se nastarovala a že to bude dobré. Teď bych měla na tebe otázku. Co bys mi radila dělat? Jak to vidíš? Pokud by ses mohla podívat do aurického těla, například v jakém stavu je ta platba? Děkuji ti za to, co pro nás děláš. Mám tě ráda. S láskou Katka.

Víte, vy přece jenom někdy ještě trošičku číháte. Sice si myslíte, že přijímáte, ale takové to bědování tam ještě je, zvlášť když se vám dějí nepříjemné věci, nějaké to odpadnutí, mdloba nebo jste hrozně unavení, a zvlášť když máte malé děti. Ale tyto stavy jsou pro vás strašně důležité prožít. Já se samozřejmě můžu podívat, nechám si to na straně, ale některé platby máte třeba i na několik let. Také jste dělali velmi dlouho odpory. Objem vašich odporů, o které se ten schůdek umenšuje, se musí zaplatit. Když zůstanete v klidu, můžete se dočkat toho, že třeba lékař vám přijde na množství nějakého léku, který vás zklidní a umožní, aby se to zmenšilo. Tak vydržte a já slibuji, že se podívám a napíšu.

Ahoj Ivanko. Měla jsem dnes sen, že jsem vrhla kritiku na jednoho člověka a zablokovala si čakru. Stalo se to i v realitě nebo mi jen Nadjá ukázalo, kde mám ještě rezervy, anebo obojí? A taky by mě zajímalo, jaká jsou pravidla u vojáků, když například je voják ochotný raději sám zemřít než zabít nepřítele, ale když chce ochránit svého blízkého a v jeho ochraně zabije, počítá se jen úmysl nebo má z toho nějakou karmu? Děkuji, že jsi. Livie.

Někdy se stává, že hmotné Vědomí vám udělá takový šprým, ukáže vám třeba, že jste vrhli na někoho kritiku a zablokovali jste si pětku. Když se vzbudíte a nebudete si s tím dělat hlavu, bude vám úplně jedno, co v tom snu proběhlo, tak jste čistí. Ale jakmile už o tom přemýšlíte, jestli to platíte tam nebo tady... Ne, nic. Já jsem vám vysvětlovala, že Ego dělá veškeré možné pokusy, aby vám zmnožilo myšlenky, protože myšlenky vás oddělují od vaší skutečné reality. Vy tady nemůžete nic vymyslet. Odhodte myšlenky. Máte přijmout věci takové, jaké jsou. To znamená, nejlepší je, i kdybych si zablokovala čakru, byť by to bylo jenom v noci, tak je mi to jedno. Já to chtěla jako Bůh v programu svého osudu. Já víím, že člověk, který ještě nějaké odpory má, má pocit, že to je ignorace a absolutní nihilismus. Tak to není, prosím vás. To vás straší zase Ego. Tak to není.

A teď k té otázce u toho vojáka. Pamatujte si. Snažíte se rozdělovat všechno na škatulky, ale jestliže se v tomto životě narodím a v osudu mám, že budu vojákem, je to určitá míra síly odporu, kdy ještě na tu vojnu půjdu a potřebuji si to prožít. Už je potom jedno, jak se dělí vaše odpory, co ještě můžete nebo nesmíte. Vy si to zkrátka potřebujete prožít a jestli je váš osud na vojně, stejně prokážete podle míry vaší duchovnosti, co ještě umíte a co ne. Ale uvědomte si, že nemůžete dnes už dělit tělo své a někoho jiného. Víte, že to je jeden Duch a jedno tělo. Takže jestli já zastřelím druhého nebo sebe, je to vlastně to samé. Vy si to jenom prožijete. Zkušenosti a reakce vašeho těla nemůžete ovlivnit, jsou nastavené v těle. Vy máte jenom žít, nic jiného se po vás nechce.

Dneska se dostáváme do stavu, kdy opravdu začíná poslouchat široká veřejnost. Začalo to v tomto roce. Já jsem vždycky dlouhá léta, čtyřicet let, když se měnil letopočet, jako dítě jsem měla vždy první leden hodně těžký. Nevěděla jsem, co to je. Nikdy jsem netrpěla na deprese, ale jako dítě, jako když zhasnete. Prvního ledna u Ivy bylo zhasnuto od rána až do večera. Odpoledne už to bylo trošku lepší, ale šero ještě bylo. Od druhého ledna do 31. prosince všude slunce. Když mi bylo asi 35 let, s údivem jsem si všimla, že je to slabší, slabší, slabší, zase prvního ledna. Ale to už se blížil čtyřicátý rok mého života, na který jsem čekala. A celé ty roky se to snižovalo, snižovalo, snižovalo a letos v lednu nic. Já jsem říkala Zdeničce: „Zdeni, letos mě začnou poslouchat i mágové.“ A fakt už jsme byli na Ezoteře, a teď jsme byli v Bratislavě s Adélou Banášovou. To bylo taky moc hezké. Řekla, že něco musí vystříhnout. Takový malinký kousíček. To se týká samozřejmě politiky, ale je to tak správně.

Ano, to je jasné, svět je opravdu už připravený a už není žádný ani malý film, krustička toho, abych nemohla na té veřejnosti být. A přesto mám i své území, kdy jsem skutečně jakoby i sama a je to krásné. Uvědomte si, že jste vším i tehdy, když jste sami. Když jste vším, jste vším rádi i s těmi všemi jednotlivými buňkami. Tam vlastně není už rozdíl, je jedno Já, které je tvořeno velikým množstvím malých Já. Neupřednostňujete nic. Také není nikdo, kdo by vás rušil a není nikdo, kdo by vás vyrušil.

Naše milá Ivanko, poslouchám tě s láskou a úctou mnoho let a hodně mi tvé přednášky pomáhají pochopit, přesto v praxi ještě pokulhávám v některých situacích. Mé dospělé dceři zřejmě nefunguje mnoho let vztah s jejím partnerem. Přesto se jim před půl rokem, dle nich neplánovaně, narodila dcerka, která před měsícem byla operována na vrozenou vadu srdíčka. Jednalo se o závažnou, čtyřhodinovou mimotělní operaci, která naštěstí dopadla dobře. Partner mé dcery, rodilý Ind, který vyrostl v Londýně, kde se oba poznali, odmítá žít v České republice, dcery si nevází, žije tak, jak chce on, bez ohledu na dceru a své děti. Má ještě třináctiletou dceru v Londýně, se kterou žil do jejího prvního roku, a setkává se s ní o víkendech nebo o prázdninách. Takže odletěl po operaci i v této situaci na tři týdny do své domoviny s tím, že se mu zde v naší zemi nelíbí. Přitom ví, že není možné, aby jejich operovaná dcerka letěla letadlem. Dcera ví, že by neměla v partnerovi tam žádnou oporu.

Dospělá dcera trpí na deprese. Neléčí se a neví, jak tuto situaci vyřešit. Je depresivní, apatická, jakoby paralyzovaná dlouhodobou nerozhodností. Odnáší to obě její dcery. Ta půlroční i ta tři a půlletá. Dcera párkrát prohlásila, že dcery nemá ráda a péče o ně ji nebaví. Pak ještě, že si netroufá vychovávat své dvě děti. Je to veliké rouhání, ale asi to jinak neumí. Já dceru a syna vychovávala od jejich deseti a dvanácti let sama bez zájmu jejich otce. Dcera třiatřicet let kope kolem sebe, nemá moc ráda lidi, je introvert zrovna jako její partner. Nechovají se k sobě navzájem dobře, nemají v sobě oporu. Každý má jinou představu o dalším životě. Nejsou schopní spolu téměř komunikovat, jen pouze o operaci své dcery při kontrolách v Motole, kdy partner nakrátko přiletí. Předtím dlouho s operací nesouhlasil, přestože plíce malé holčičky byly zalité krví.

Pomáhám s hlídáním starší dcery, která často pláče, když má jít zpátky domů a říká, že nechce jít zpět za maminkou. Často mi říká, že mě má ráda, a často mi řekne: „Maminko“. A já ji stále opravuji a vysvětluji jí, že jsem její babička. To jsem teda dceři neřekla. Dcera začíná celkově situaci nezvládat a začíná být slovně agresivní i na mě. Není možné se s ní domluvit, přičemž mě žádá často o hlídání a nákupy, vyřizování u dětského lékaře a podobně. Snažím se brát, že moje vnučky si takové rodiče vybraly a z nějakého důvodu z minulosti jejich Duše potřebují právě takové rodiče, kteří mají o ně tak malý zájem. Nedělá mi ale dobře, když vidím, jak starší vnučka nechce jít ode mě domů a pláče, a jak dává najevo, že její maminka se jí málo věnuje a její otec je tak často od ní vzdálen.

Někdy to bolí dost. Dochází to tak daleko, že mě neútěšnost této dlouhodobé situace začíná občas také demolovat, takže se mi ozývá po dceřiných slovních útocích bolest trojklanného nervu, která mi nedá spát. Ale i tak v noci děkuji, že můžu poslouchat tvé úžasné přednášky. Smířila jsem se se svým autoimunitním onemocněním s tím, že jsem momentálně bez práce, kvůli zdravotním potížím jsem musela ukončit práci ošetřovatelky v domově seniorů. Mám i dospělého syna, který s manželkou očekává narození druhého dítěte, a jsou to vzorní rodiče. Komunikace s nimi je velmi dobrá. Ráda pohlídám jejich synka a za chvíli očekávají narození dalšího chlapečka. Se snachou si také moc rozumím. Mám ráda své děti. Miluji své vnuky. Věnuji se jim, jak můžu nejlépe. Nevím, až kam tato situace zajde. Vzhledem k nevyrovnanosti mé dcery, která je zřejmě a zjevně dlouhodobě nešťastná.

Když jsem jí řekla, že já ani její děti nemůžeme za její nevyřešené potíže, její slovní útoky ještě vzrostly. Neřeším vztah své dcery s partnerem, což mě dříve dosti trápilo. Nedovedu ale ignorovat, že mé vnučky v tomto vztahu trpí nezájmem svých rodičů. Hledám, jak se naučit, aby mě

situace mé dcery a mých vnuček nedrtila. Vím, že nemůžu nahradit rodiče vnuček, zároveň pokud je dcera sama s dcerkami, cítím zodpovědnost, protože péče o operovanou půlroční holčičku je náročnější. Nesmí ani do obchodu. Starší holčička nesmí do školky zatím kvůli případné nákaze, ale proto by to neměla odnášet citově, nezájmem jejich rodičů. Ani tato situace, kdy se moje půlroční vnučka po operaci vlastně podruhé narodila, dceru nenaučila pokoře a laskavosti. Vím, je to její program. Jak toto přijmout zcela bez odporů zatím nevím. Citově se s vnučkou zatím na sebe čím dál více navazujeme. Snažím se děti nelitovat. Neumím ignorovat dceru, která kope kolem sebe, hlavně kvůli svým vnučkám, i když se snažím nastavit pravidla slušnosti. Dcera toho ale zatím není schopná. Vím, že si to uvědomuje, ale Ego si s ní dělá, co chce, a ona to zatím neumí zastavit. Až vyřeší vztah, myslím, že se jí hodně uleví a vrátí se jí radost, která jí skoro chybí. Děkuji, Ivanko, za případnou odpověď. S láskou a úctou Jarča.

Vidíte to, dvě děti a u každého je vlastně jiná domácnost. Ta dcera zřejmě odsoudila stav toho, že jsi zůstala sama s dětmi a pozor, co odsoudíme, musíme prožít. Ten člověk potom má pocit, že svět je na něj zlý, že se mu to děje, a už neví, že útočil kdysi sám. Už se na to nepamatuje. Ta blokáce je pro člověka nerozpoznatelná. Jeho tělo pak reaguje v zájmu těch prožitků a všechno se tam opakuje, aniž byste si to okamžitě mohli uvědomit, kde to bylo, kde to vzniklo. Až v posledních letech, když jste poslouchali, některé věci dokážete prohlédnout.

Tady se děj opakuje. Ale ona neví, že to samé, z čeho odsuzuje svého partnera, toho Inda, který si ji nevšímá, dělá svým dětem. Ona sama dělá věci a sklízí je. Každý jste vy, to znamená, cokoliv uděláte světu, děláte sami sobě. Ona neví, že když by se svým dětem věnovala, s velkou péčí a láskou se o ně starala a věnovala jim pozornost, že se skutečně může vyřešit i její vztah s partnerem. Pozor, ale i kdyby současný partner odešel, mohl by přijít někdo jiný. Tady je velmi úzký vztah a taková plocha k tomu, co ona dělá intenzivně, tak se jí samozřejmě děje. Ten člověk je tak zaslepený ve své bolesti a tam budou velké lítosti, proto také ta malá má operované srdce. Malé dítě zhruba do pěti, šesti, u některých do sedmi let skutečně prožívá odpory těla mateřského. Musíte si ale uvědomit, že děj je nastavený. Je nastavený kontinuálně. To znamená, že to, co se má naučit přes mnoho generací, pokračuje a vyvíjí se jedna jediná hmota, jeden jediný Duch a jeho pozice v čase a prostoru. To znamená Duše toho jednotlivého těla.

Takže všechno se děje správně. I ta malička, která dnes má to srdíčko operované, si zvolila tu nejlepší matku. To je hodně důležité si uvědomit, aby vás to nestrhlo k procesům, kdy se budete blokovat lítostí a bude se odehrávat pokračovací děj. Každý jedinec z pozice své vlastní buňky těla má přesně nastavené odpory. Je tady i čas, kdy to pochopíte. Vy budete jenom mechanicky přispívat té rodině, nebudete bědovat. Čím klidnější budete, tím lépe. Samozřejmě nebudete litovat ani dceru ani její děti, ale budete je milovat. Konejte pouze tělem. Ukažte jí svou pomoc, ale také jí dejte najevo, že to samé, co jí dělá manžel, dělá ona svým dětem. A že má jedinou šanci, jak to

zastavit. Je jedno, že ze začátku to bude s úmyslem, aby se jí ten muž vrátil nebo nějakým způsobem se to narovnal.

Potřebujete jí trošičku nastavit jiný úhel pohledu proto, aby se snažila o děti víc starat. Ale netlačte na pilu. Kdo nemá slyšet, už jsme o tom dneska mluvili, ten to neuslyší. Děti mají ještě vás a strejdu s tetou. Ty dva jsou taky super. Nebojte se. To se všechno může časem změnit. Deprese, které prožívá, jsou z toho nepříjetí. Z té touhy, aby byla blízka svému partnerovi. Tam je ještě silný egoismus, hmotné Vědomí vládne. Ale víte, komu vládne. Vládne vašemu vlastnímu Vědomí, které je přikryto tělem vaší dcery a jejího jména. Takže klid, mír. Jenom konejte tělem.

Vážená Ivanko, nejprve bych vám a vaší mamince chtěla popřát hezké Velikonoce. Poslouchám vaše přednášky už od těch základních. Snažím se žít podle toho, ale často sklouzávám a dělám chyby. Něčemu nerozumím a hledám odpovědi. Víím, že vše je dané a děje se samo. Máme všechno přijmout takové, jaké je. Chtěla jsem se zeptat na mou maminku. Je jí 80 let a patří spíše k těm negativním lidem. Má sice své pěkné a radostnější dny, ale většinou se v tom plácá. Také musela navštívit psychiatra, protože se to už nedalo vydržet. Dostala antidepresiva a je to trošku lepší. Jenže kromě špatné psychiky má slabé srdíčko, špatný zrak, klouby, je po operaci kyčle, zužuje se jí krkavice, poruchy štítné žlázy, podezření na cukrovku, no prostě milióny neduhů. Trápí se tím a pořád nařiká, proč je k ní ten osud tak tvrdý. Chodí od jednoho doktora ke druhému, protože ji zvou. Polyká dvanáct prášku denně a už má potíže se žaludkem. Jak jí mám ulevit a pomoci zlepšit život? Co kdyby lékař přestala navštěvovat? Když je vše dané, tak i čas odchodu z této planety, tak proč se ještě trápit nějakou léčbou, která stejně není účinná. Prosím porad'te. Aby poslouchala vaše přednášky, k tomu ji asi nepřemluvíím nebo alespoň nevím jak. Pro ni je to nepochopitelné. Děkuji za odpověď, pokud budete mít čas. Hana.

Hanko, já víím, je to těžké. Máte vedle sebe lidi, které milujete. Vaše rodiče, prarodiče, děti a někdo z nich se občas vždycky objeví, který není schopen to pochopit. Vidíte proces té destrukce a je to pro vás těžké. Jenže vy to nemůžete ovlivnit. Smíte poradit, když vás ten člověk nepošle do háje. Nebo ani neslyší a budete to muset respektovat. Zkouška pro vás je, že se musíte naučit respektovat program vaší vlastní vůle Boha. Čas od času to zkusím. Vezměte si, jestliže ona nepřijímá ani to, co se jí děje, to je neustálé uzavírání těla. Každá čakra někde přibere zase nějaký odpor, proto ten člověk bude bolavý. Není schopen pochopit. Budete se s tím muset smířit. Z lidského hlediska ale nemůžete najednou říct: „Hele, nikam nechod', to nemá smysl, bude lepší, když umřeš.“ To nejde. To má zkrátka svůj děj. Tomu člověku stejně bude tak blbě, že ty prášky bude do sebe házet, protože bude vědět, že aspoň trošku se něco zmírní. Všechno má svůj čas. A budete to muset přijmout tak, jak to je. Zase pokora. Co jiného byste ode mne chtěli?

Ahoj Ivanko. Už je to skoro půl roku, co tě poslouchám, i když s malými pauzami, kdy jsem už nemohla poslouchat. Potřebovala jsem to vstřebat nebo jsem onemocněla. Rýma, žaludeční nevolnosti, zvracení. Jsem ve fázi, kdy už stále více vnímám, co je hlas Ega a zkouším informace od tebe přeměnit na praxi. Ego je ale mazané. Neustále kecá a chce diskutovat o všem. Když to odhalím, poděkuji mu za krásnou analýzu a řeknu, že to zvládnou i sama, a když hází záporné výsledky, tak mu řeknu o pozitivní stránce věci nebo té opačné, než tvrdí Ego, a tehdy už je ticho. Když je ale v ráži, vzápětí začne rozebírat jiné téma, abych z něho byla vyčerpaná.

Ano, takhle je to dobré.

Tehdy ho už fakt ignoruji. Teda snažím se. Ne vždy se daří, ale základ je, že už vidím souvislosti. Mám sklony k perfekcionismu či fanatismu, proto jsem ti vděčná, když vzpomeneš na tvých přednáškách, abychom nebyli fanatičtí, a tak se snažím věci dělat s lehkostí a je to nesmírná úleva. Za tuto informaci jsem speciálně vděčná, protože ten perfekcionismus či fanatismus je zničující. Je to úsměvné, ale až ve svých 33 letech se začínám kvalitně poznávat. I ten hlas v mé hlavě, co jsem v pubertě zaháněla pomyslným: „Bud' už ticho!“ nebo „Přestaňte!“, až teď vím, o co jde, a jsem za to ráda. Nejsem to já, hurá. Dokonce vidím i příznaky DNA a vidím, že jisté reakce jsou opravdu kdesi hluboko zakořeněné, a ty občas nedokážu ovládnout. Je to jako železná košile. Ale jsem ráda, že už to vidím. Hurá. Pomáhá mi to pochopit mé prarodiče, rodiče, sourozence. To, co jsem na nich viděla jako zlé, dělám i já. Tak jsem schopná i lehce odpustit. Aleluja.

To si myslím, že je příčina bolesti v pravém podbřišku. Výčitky a výhrady vůči situacím. Je krásné, když člověk vidí souvislosti. Mám hodně na čem pracovat, ale jsem ráda, že už to vidím. Když jsem už díky informacím od tebe pochopila, že syna neuchráním, respektive když ho ochraňuji, škodím mu, sobě, a že ho není před čím chránit. Není se koho a čeho bát. I rozhodnutí, které udělám, nelituji. Ještě bych se chtěla podělit o jeden zážitek před týdnem. Tehdy mi Satánek nahnal strach. Šla jsem se synem na procházku jako každé odpoledne. Nádherný, slunečný zimní den jako z pohádky. Sluníčko už hrálo pěkně a my s malým jsme byli veselí a šťastní. Přicházeli jsme právě k části, kde nechodí mnoho lidí. Stoupám s kočárem do kopce, slunce mě příjemně oslepuje a najednou vidím na vrchu toho kopce siluetu. Na první pohled vizáž člověka, který by mohl být nebezpečný. Kapuce na hlavě, hadry, řekla jsem si: „A co bych se ho bála. Nebudu soudit podle obalu.“ Když jsem ho mýjela, cítila jsem jeho pohled zabodnutý do mě. Působil hrozivě, jakoby slabomyslně. Byl tmavší pleti. Ale navenek jsem se tvářila, že se usmívám, nedala jsem nic znát a štěbetala jsem na malého. V duchu jsem se uklidňovala, že není čeho se bát. Slabě jsem zrychlila krok. Přešla jsem asi třicet metrů a malý

začal být neklidný, tak se ho ptám: „Co je?“ Že raději nepůjdeme capat a že ho tady nepustím. Vtom se otočím a vidím, že je asi tři metry za mnou a pronikavě mě sleduje a viděla jsem, že po mně jde. Podívám se před sebe a oblil mě pot, protože nikde nablízku lidí, jen ti jeho kolegové, ale to bych mu šla naproti. Najednou vyšla z malého domku, který jsme mýjeli, paní a já jsem se v ten moment zvrtila o 180 stupňů a vracela jsem se tím směrem k jeho kolegům. Směr do civilizace jsem nabrala poměrně rychle. On se zastavil v momentě, kdy já jsem se otočila a vypadal zmateně, jako by nevěděl, co dělat. Zůstal u toho domu. Více jsem ho neviděla. Dostali jsme se v pořádku pryč. Vnímám to jako zásah Božství, že ta paní vyšla právě tehdy nebo jinak nevím, jak by to dopadlo. Byla to možná i zkouška od Ega, zda se opravdu ničeho nebojím. Pozitivní na tom je, že už víc vyhledávám lidi a společnost, které jsem se víceméně stranila, a byla raději sama s malým. Od doby, co tě poslouchám, vnímám tvorbu svých myšlenek. Něco si pomyslím nebo povím a bum, přijde zkouška nebo odpověď.

Víte, já do toho teď trochu skočím. Ano, ve filmu, co vlastně jedete, se připraví i takový jako předtvar. Vy už zahlédnete. Je vám nastavené téma, vy se k tomu vyjádříte a pak skutečně přijde něco, kde si ověříte svou reakci, protože dopředu nevíte, jak zareagujete. Ale už dokonce dokážete prohlédnout, co se bude odehrávat, kde si potvrdíte tím razítkem, kdo jste. Já se pak vrátím k tomu dopisu.

Nedávno jsem vysvětlovala, že si vaší reakcí potvrdíte, do které třídy patříte. Dívejte se. Černá i bílá magie i ti, co jdou do pokory s Ivou, už vidí, co se bude dít. Už máte veliké procento toho Božství, to je obrovská darda a už jste schopni někdy zahlédnout procesy DNA. To znamená, co bude. Ale jenom vaší reakcí si dáte štempl, do které třídy patříte. Když zahlédne něco černý mág, je to proces, že chce něčemu vládnout, tak se samozřejmě tomu vyhne takovým tím direktem: „Aha, tam nepůjdu, tam se bude odehrávat něco blbého.“ A ještě zneužije toho, co uvidí, aby mohl posunovat lidi ve svém okolí podle toho, komu chce přidat plus nebo minus. Pozor, on neví, že člověk si tím sám dává štempl.

Pak je hladina bílé magie. Bílý mág řekne: „Ty vole, Bůh mě miluje, ten mi nadržuje.“ Neví, že on je ten Bůh, že si oblékl tělo, kde ten proces je, ale on tam nepůjde. On to bere, že mu Božství říká: „Ty tam nesmíš chodit!“ A odmítne ten děj, proto má štempl bílého mága. Ale pokorný to zahlédne a řekne si: „Když jsem to chtěl, tak tím projdu. Nic jiného mi nezbyde.“ Neutečete ani doleva ani doprava ani se neotočíte zády. Vy zkrátka půjdete do toho Božského rozhodnutí. Tehdy tím projdete a pokud nastanou nějaké zádrhele, budou do pár hodin, do pár dnů opravené. Naopak, nic se vám nepříhoda. Dopadne to samozřejmě dobře a ještě ukážete svou reakcí okolo přítomným různým lidem s odpory, jak se to dělá. A tehdy máte razítko pokory. Vidíte, že každou reakcí vašeho těla se projevujete. Ale pozor, všechny reakce jsou nastavené. Nikdo z těch tří ani ten pokorný, který se tam blíží, neumí udělat jinou reakci. Ta tam zkrátka je. Vy jste si oblékli svůj osud. Útokem na to, co se děje vašemu tělu, se posunujete do

hladiny hmotného Vědomí. Ale tím, že to přijmete, se osvobodíte do hladiny původního Božství. A teprve potom začíná vaše tvorba. Ale tvorba veškerého vašeho života.

Ted' se vrátím k tomu dopisu.

Vnímám to jako zásah Božství, že ta paní vyšla právě tehdy nebo jinak nevím, jak by to dopadlo. Byla to možná i zkouška...

Ano.

...že se opravdu ničeho nebojím.

Tam ještě byly zbytečky. Takové to zrychlení chůze, samozřejmě to ještě vás tělo vede, ale dobré, perfektní. Ano i ten, kdo má snědou kůži nebo jakkoliv vypadá, i ten je váš Duch. To je důležité.

Od doby, kdy tě poslouchám, vnímám tvorbu svých myšlenek. Něco si pomyslím nebo povím a bum, přijde zkouška nebo odpověď. I díky tomu cítím, že jsem součást celku. Tento e-mail jsem ti chtěla odeslat už včera, ale ke konci psaní telefon. Volal mi bývalý šéf, že se ruší má bývalá pozice a že mi má tento rok skončit rodičovská a že mi dají osmiměsíční odstupné. A já mu na to, že ne tento rok, ale až příští rok mi končí rodičovská. Trochu udělal pauzu, ale nabídku nestáhl, a mám dát vědět do zítřka. Ptám se, zda je to odpověď na mou otázku, kterou jsem hodila do prostoru a neřešila. Ta otázka byla, jak to zvládneme finančně, když mi končí rodičovský příspěvek v květnu a já chci být s malým do tří let doma. Anebo je to špek od Satánka, zda se chytím na peníze. Nedávno jsem také pocítila, že do firmy, kde jsem před mateřskou pracovala, už nechci nastoupit po rodičovské, ale stále mám ještě rok. Trochu tápu, Ivanko, co dělat, ale vím, že je to nastavené a já nemůžu udělat chybu. Ale Ego mi nedá pokoj a analyzuje do úmoru. Snažím se hlavně zachovat klid a odbourat strach a řešení přijde samo. Mám tě ráda. Objímám, Veronika.

Perfektní. Ano, vše je hotové. Dopis je několik měsíců starý, tak už se to jistě vyřešilo a ta žena už ví, čemu dala přednost a čemu ne. Ale pamatujte si, i to rozhodnutí je dobré. Víte, lidé někdy zezáčátku, když mě poslouchají, tak vnímají, že vše je dobré, ale ještě Ego tam hází, jak to může být dobré, když támhle je terorismus, támhle někde někdo někoho zabije, támhle někdo strašně onemocní, co se děje na světě. Ono je to dobré tak, jak se to stalo. Děj je skutečnou realitou, kdy vidíte, co dělá vlastně děj hmoty. Ten je v iluzi tohoto světa, i když to pro vás z vašeho pohledu bylo dramatické nebo jste na tom něco odmítli. Potřebujete vědět, že ta věc se stala dobře tak, jak se stala. Tehdy jste tomu dali razítko pokory. A tehdy se pro vás ukončí.

Milá Ivanko, především ti moc děkuji za sdílení našich příběhů. Díky tobě se cítím čím dál tím lehčí a spokojenější. Víím, že toho máš hodně, proto jsem nejdříve zavrhlá myšlenku, že ti napíšu. Už jsem ti psala a seznámila

tě se svým příběhem, kdy mi v mládí selhaly ledviny a po tříleté dialýze, kdy jsem se intenzivně věnovala tomu, abych přišla na to, proč se všechno děje, jak se děje, jsem nakonec byla šťastně transplantovaná. Zažívala jsem pocity štěstí, ale také jsem myslela na to, že někdo musel zemřít, abych mohla být šťastná já a moje rodina. Mému synkovi bylo tenkrát šest let. Tehdy mi hodně pomohl objev knížky pana Eduarda Tomáše v knihkupectví.

Já k tomu jenom trošinku něco dodám nebo na to zapomenu. Vy ještě rozdělujete jednotlivé hmotné složky, že někdo musí zemřít, abyste mohli žít, ale uvědomte si, že hmota je jedna a Duch je taky jeden. Hmota se snaží vás oddělit pocitem, že vaše tělo a jméno je něco jiného. Ale pozor, vy jste i ti druzí lidé. Když jedno tělo zemře, neměli byste si sobě házet viny, že někdo zemřel kvůli vám, abyste mohli žít. Tak to není, prosím vás. Děj je nastaven. Ten, kdo odkládá tělo, nikdy neumírá. Vy jako planeta-jediný Duch žijete trvale, kontinuálně s iluzí odskoků a přískoků do hmoty.

Letos v dubnu budu mít už dvaadvacetileté výročí této transplantace. Můj život vnímám jako opravdu šťastný, a i když se mi dělo hodně věcí, včetně dvou zlomenin páteře, vždycky všechno dopadlo dobře. Vždycky jsem tak nějak důvěřovala, že to bude dobré. V těch nejtěžších situacích jsem se mohla vždycky opřít o svého manžela a platí to dodnes. Ale proč ti píšu. Mám prodejnu s dámskými oděvy, kam chodí převážně dámy. A jak už to bývá, při zkoušení v kabince dojde k různým tématům a rozhovorům. V poslední době se mi stává, že se mi zákaznice svěřují se svými trable a starostmi o něco více, než to bylo před tím. Nechybí zákaznice, které se rozvádějí, které zrovna mají těžkou nemoc nebo jim někdo blízký zemřel. Vždycky tak nějak vím, co mám říci a často se stává, že se mi povede paní nějak povzbudit nebo uklidnit. Nejraději mám reakci, když je rozveselím a jdou z prodejny spíše natěšené.

Dnes se mi ale stalo, ať jsem říkala, co jsem říkala, nedocházelo k uklidnění. Přitom zrovna ta paní čte od tebe E-booky. Její příběh je takový, že když byla mladá, nevěřila si. Měla deprese. Docházelo až k tomu, že její tělo odmítalo jíst a třeba ani netrávilo stravu. Navštěvovala psychiatrii. Jedla antidepressiva. Párkrát vzala prý provaz a šla na půdu, že se oběsí. Posední taková akce byla v jejích třiceti letech, ale neudělala to. Vždycky při promýšlení všeho kolem nakonec zvítězil život. Nyní je paní 48 let. Pracuje jako vedoucí lékárnky u nás v obchodním centru. Paní působí velice sympaticky a vždycky jsem ji viděla se hlavně usmívat. Byla u mě dlouhodobou zákaznicí. Povíдалy jsme si o jejím synovi, jak loni maturoval, jak ona chodí na taiči a vše vypadalo ideálně. Chová šest koček, většinou nalezenkyně.

Zlom nastal ale minulý rok, kdy nějak nechodila kolem a už se u mě ani nezastavila. Po delší době jsem se jí ozvala já, jestli je v pořádku a že nám

přišly hezké šatičky na ní. Ona mi odepsala, že má zdravotní problémy, borelii. Nakonec se zastavila a sdělila mi, že z borelie ohluchla. Dostávala se z toho dlouho, ale nakonec jí pojišťovna schválila drahý strojek voperovaný do hlavy, prostřednictvím toho je schopná slyšet jako normálním sluchem. Není to normální sluch, ale může alespoň normálně fungovat. Letos se opět neozývala, ale nakonec dnes přišla a při zkoušení šatů mi řekla, že teď má nějaké špatné období. V únoru spáchal její jednadvacetiletý syn sebevraždu. Byl vždycky uzavřený, ale zrovna měl zkouškové období, a tak ho nechávali učit se. Nechtěli ho rušit, až když dlouho nevycházel z pokoje, našli ho v pokoji oběšeného.

Říkala jsem jí, jak máme vše naplánované a také, když zažívala sama takové pokušení, že se může vcítit, co se v něm odehrávalo, a že je dobře, že ona to neudělala své mamince a celé rodině. Ani neví, jestli to náhodou v dřívější inkarnaci neudělala ona jemu. Také jsem jí říkala, že nejsme od sebe přece oddělení a on pořád existuje, jen není ve hmotné formě. Měla jen jednoho syna, tak vnímala tu ztrátu asi o to více. Ivanko, vím, že jsi o tomto problému často mluvila. Ona mi říkala, že neví, jak s tím pracovat a že už nikdy nepřijde. Když nějaká situace nejde změnit, co naděláme. Zbývá nám opravdu jen sklonit hlavu a zvládnout to. Když mi zemřel táta, říkala jsem si, on někde je a že přijde. To se pak moje mysl uklidnila a neřešila to. Chtěla jsem jí poradit, ať si myslí, že zatím kluk je na škole v Praze a že o něm ví, že je v pořádku. Při odchodu paní z obchodu brečela a mě mrzelo, že jsem nedokázala pomoci tak, aby se uklidnila. Asi to tak mělo být. Každý z nás má své úkoly, které musíme nějak přijmout a zvládnout. Neměly bychom se vzdávat. Asi nejde nikomu úplně změnit myšlení. Na to musí přijít každý sám. Povedlo se ti vždycky všem pomoci? Ivanko moc, moc děkuji za pomoc, že jsi pořád tady. Díky tobě je lépe na světě. Ahoj, zdraví tě celá naše rodinka a užij si krásné Velikonoce a jaro na plno. Elen.

Ta poslední pasáž byla hrozně důležitá. Pamatujete si, už jsem vám vysvětlovala, že nemůžete nikomu pomoci. Každý si musí pomoci sám. Vy jste pouze prostředník informací, které sdělujete druhým lidem. A oni musí mít v sobě buď ten bod toho, že pochopí, anebo nepochopí. To má v sobě neprobádané ještě bílá magie, proto bílí mágové zachraňují každého zuby, nehty, a když se jim to nepovede, tak si to vyčítají a přikládají si to samozřejmě na své triko. Dneska tady můžete dobře vidět paralelitu toho, co vlastně od té Ivy dostáváte. Vy se očistujete přes Ivu pochopením. Nejdůležitější, čím můžete pomoci člověku, je, že si s ním popovídáte. Nesmíte tlačit na pilu. Když by Iva měla pocit, že vás musí zachránit, odporovala by dějům, které prožíváte, a nikdy by Ivu nenapadlo jako společného Boha, co vám má říct. Vám musí být jedno, co druhé tělo prožívá, abyste mohli najít správná slova. To je Jednota.

Iva nemá žádné odpory, je vaším vlastním Vědomím, proto přichází přesně slova, která se vyřknou. Iva už není, je vaše vlastní Vědomí, které je spojené s Vědomím Ivy, to je jedno. Vidíte, že Božské Vědomí se osvobozuje samo. Proto se vám bude dít v této

úrovni, v jaké jste, jako této ženě Elen, že přicházejí k ní do obchůdku lidé s různými problémy, protože to Vědomí si ke svému vlastnímu Vědomí, už částečně osvobozenému, přichází pro porady. Vám musí být jako tělu absolutně jedno, co se druhým lidem děje. Jak vám to jedno není, nedostanete ze společného Božství ani slovo, které by mohl druhý člověk pochopit. To je hodně těžké, než se naučíte.

Pamatujte si, Iva nikdy nikomu nepomohla. Nebyla by schopna, protože Iva jako tělo má vždycky odpory. Až když zemře egoismus, pomáhá Bůh Bohu. Vlastní Vědomí se osvobozuje. To je realita 5D. Bílí mágové bojují za dobro a neví, že plodí zlo. Posilují hmotné Vědomí svého těla, které potom nabírá odpory, tím se uzavírají a nemohou vidět kudy kam. Dnešní intenzivní hromadné meditace dělají světu hůř. Jestliže je tělo jedna jediná planeta, je to jedna bytost. Jenom buňky na ní se dělí na ty, které nemají odpory, to znamená, nepřidávají jed nebo toxicitu tomuto tělu, a pak jsou buňky, které odpory mají a toxicitu přidávají. To je jediný rozdíl, ale podstatný.

Dobrý den, Ivanko, moc vás zdravím a hlásím se jako zarytý Ivankovec. Píšu dnes ale za mamku, která o vás ví ode mě. Četla e-booky a knížku. S počítačem se ale nekamarádí. Jinak je jednou nohou Ivankovec a druhou nohou mág.

Ano, to jde pomalu.

Asi před čtvrt rokem ji srazilo auto, které řídila jedna paní doktorka. Bydlíme na malém městě. Každý zná každého. Mamka jí hned řekla, že se na ni nezlobí, odpouští a tak. Odvezla ji sanitka raději na vyšetření, zda nemá nějaké vnitřní krvácení. Naštěstí to dopadlo dobře. Odneslo to jenom kolo. Mamce se nic nezlomilo, ale naražená byla dost. Pracuje jako uklízečka, takže se ohýbá, natahuje, prostě pracuje fyzicky, jasně není to práce v dolech, ale při jejím zdravotním stavu, křečové žíly a obezita, je třeba být fit. Když šla ke své doktorce na kontrolu, ta jí řekla, že ji uschopní, aby ta druhá doktorka, co mamku srazila, nemusela jít před soud. Mamka není konfliktní typ, tak to odkývala. Ještě pořád chodí na rehabilitace, má nějak hnutá záda. No, dobře jí není. Ale proč píšu. Probíraly jsme to spolu, jasně, mělo se to stát. Netřeba se na doktorku zlobit, ale můj názor je postavit se i za sebe, ne? Když mi není dobře, nechám se poslat na další vyšetření, i když to budou dělat zase doktoři na malém městě. Proto se jí tam nechtělo. Podle mě se jí ale zase stane něco, kde se bude muset obhajovat a bránit, dokud se to nenaučí. Myslím, že vnitřní klid i má, ale prostě to jen tak odmávla. Ale možná se mýlím. Nevím, proto píšu. Díky Zuzka.

Ano. Víte, máte být nestranní. To znamená, máte být spravedliví k vašemu tělu i k tělům ostatních lidí, a střed té nestrannosti je velice špatně hledatelný. Když by vám nebylo dobře, měli byste žádat o další vyšetření, aby se třeba něco dohledalo, i když to bude v malém městě. Počítejte s tím, že vaší mamince asi nebude dobře, aby se to naučila. Aby se k tomu dolezlo. Nestrannost je strašně důležitá. Jestliže byste milovali

více vaše tělo než ostatní těla, je to egoismus. Ale ten samý egoismus je, že milujete těla druhých a ne svoje.

Bůh je všechno. Proto třeba při prohlášeních se říká: „Činy druhých lidí.“ Ano, vaše Vědomí je všech lidí, kteří kdy na planetě žili nejenom v této době, to je zase trochu jiný pohled. Uvědomte si, když je to vaše Vědomí, objednali jste si to, a je to vaše objednávka všech činů druhých těl. Ale pozor, vaše Vědomí je přikryté i zdánlivými druhými lidskými těly, takže i vaše činy vašeho těla si druzí jako Nadjá objednali od vás. A vy jste jim to udělat museli, i když to byla někdy sviňárna, abyste sklidili zkušenost. Vy jste jim dali vždycky šanci. Už jsem vám to vysvětlovala, že když vám přijde teď někdo něco udělat, vybíjí vám karmu třeba ze včerejška nebo z předvčerejška nebo před týdnem nebo před měsícem. On vám přichází pomoci. Ale vy zas nastartujete odpor a zapíšete si novou. Ti lidé, kteří vám přicházejí jakoby nejvíce ublížit, vám nejvíce pomáhají a dávají vám novou šanci uhlídat si odpory vašeho těla v tuto chvíli, které by brojilo proti tomu člověku, co zase udělal. Všechno je jenom nová šance. Kontinuálně protahovaná všemi těmi životy do chvíle, než to pochopíte. Musíte zkrátka jenom konat tělem. To je všechno, co se má.

Ahoj Ivanko, dovolím si ti tykat, ale jen teď ve psaní. Půjde mi to lépe se vyjádřit a také mám k tobě od jisté doby tak nějak blízko. Teda hlavně můj vnitřek, protože já jako Helena s tebou ještě bojuji.

Ano, někdy zahlídnete, že mě milujete, ale přece jenom něco vás na mně sere.

I když tě poslouchám skoro čtyři roky, mám plno odporů a asi i nepochopení. No prostě mám tady ještě hodně co k učení. Já vím, co nás učíš. Stačí souhlasit a přijímat, a hlavně jsem si všechno tam nahoře jako Bůh u promítání mého filmu života nějak naplánovala. Všechno mám dané. OK, to by byla teorie, a teď, Ivanko, ta praxe, kvůli které píšu. Nevzpomínám si přesně, kdy se do mě dostalo tak strašné, moc obrovské přání a touha umřít. Prostě jsem si začala přát, abych se už neprobudila. Aby mě srazilo auto nebo cokoliv, co by mi vlastně ukončilo můj život. Nevím, jestli se to spustilo nějakou mou negativní zkušeností, u které jsem neuspěla nebo mě něco tak moc ranilo nebo co takovou věc ve mně vyvolalo. Ano vím, vše je dobré. Nic není špatné. Jen se děje to, co má. Jen jsem tohle chtěla prožívat. Ale Ivanko, já už si to přes půlku mého života přeji, je mi třicet let a můžu ti říct, že je mi pěkně mizerně. Prostě odpor k životu jako prase a aby to byla dokonalá hra tady, mají takový odpor k životu i můj tatínek s maminkou. To DNA je svině.

Já ještě budu samozřejmě pokračovat. Vy jste si přála mít takové rodiče, protože oni to mají a vám se to nějakým způsobem nelíbilo, proto se to probudilo ve vás. Ale hlavně i ten čas, kdy to přijde, je nastavený. Když se mi tenkrát stalo, že se moji rodiče takto chovali a já budu vidět, co to znamená pro okolí, já to svým dětem a lidem okolo, kteří se mnou žijí, neudělám. Jinak si příště zase vyberete nějaké tělo se stejným dějem. Ano,

ze všeho musí přijít poučení, a to je štempl, který vlastně osvobozuje. Dokážete to jenom přijetím toho, co vaši rodiče dělají, jinak ne. Takže to to spouští.

Ano, vím, že vše je dobré a nic není špatné a že se děje to, co má. Ale je mi prostě mizerně. Řekla bych, že tatka už ne tolik, ten má spíš deprese, a navíc s mou mamkou se rozvedli, když jsem byla malá, takže jsem s ním ani nevyrostala. Cestu k sobě jsme si zase našli asi před pěti lety. Ale s mamkou máme tyto stavy velmi podobné. Víme, že nás to otravuje obě dvě, i to, že jsme to vlastně chtěli. Chce se mi smát, protože jsem to chtěla a teď když to mám, se z toho můžu doslova posrat. Nejde mi to prostě přijmout. Víš Ivi, kdybych řekla: „Přijímám to, tak jo“, tak vím, že je to falešné a nemyslím to vážně, že jsou to jen slova a ne prožitek. Když to opravdu nepřijímám.

Víte, co stačí? Vědět, že vám tuto myšlenku podstrkuje tělo. Ale to tělo nejste vy, tak proč byste s tím měli souhlasit, proboha? Potřebujete pochopit, že to není vaše. Ten souhlas je tady imaginární, abyste věděli, že to máte v pokoře přijmout, ale i kdyby mi moje tělo řeklo: „Skoč z okna!“, tak mu řeknu: „Proč bych měla skákat z okna? Já nechci.“ Odolám mu. Ale jestliže se budu považovat za tělo, poslechnu. Už dneska víte, že tím tělem nejste. Když se lidi považují za tělo, jdou jak beránek a skočí z toho okna. Člověk 3D je obalamucen hmotným Vědomím a myslí si, že všechny myšlenky, které má, jsou jeho vůlí a jde to udělat. To znamená i nechuť k životu i nenávisť k sousedovi, ale to není vaše. Proto je tento člověk nesvobodný. On je ve vězení. Ale jestliže už víte, že neuděláte, k čemu vás nabádá tělo, už jste silní. Ano, ignorujte své tělo, ať si to podkládá. Vy to máte jenom pozorovat, jako když kolem jede auto nebo se kutálí míč.

Možná to může být způsobeno i tím, že tenkrát jsem tě neznala ani tvé učení a přála si, aby někdo umřel. Asi jsem byla černý mág jako uhel. Vidím to až teď a nějak si to nedokážu odpustit. I když zase vím, že jsme všichni museli tím černým mágem být, že jsem měla tohle zažít. No, zkušenost. Prostě a prásk, já mám odpor. Ale já vidím, že je to odpor k tomu, tak proč mi to vůbec naskakuje, když to vím a pořád odporuji?

A, už na to začíná přicházet. Ano, teď jsem to vysvětlovala. Tělo tvého jména ti podstrkuje něco, aby sis myslela, že to je tvoje. Stačí říct: „Ne, to není moje.“ On přestane. Jestliže mám ale výčitky, že jsem třeba někomu někdy přála smrt, a teď to teda mám, to nemusí tak být. Zase si to přálo jenom tělo, ale ne ty. Tys tím tělem nikdy nebyla, proboha.

Teď, když jsem to napsala, cítím, jak to vlastně vůbec nemám zmáklé a že odporuji. Jde z toho vůbec ven? Třeba jsem se zalekla. A jakou roli v tom teda ještě hraje moje mamka? Ivanko, když mi odpovíš, budu ráda, když ne, budu také ráda.

Výborně.

I když do mě asi bude vrtat Ego, kdo ví, proč jsi nenapsala.

Vyser se na Ego.

No prostě bude to tak, jak má. Těším se na přednášku do Teplic nad Metují 29.7. Chtěla jsem se tě optat až tam, ale rozhodla jsem se ti napsat. Moc děkuji, že ses pro nás vrátila a máš trpělivost nám vše opakovat znova a znova. Ahoj, mám tě ráda. Helča.

Tak Helčo, už to víš. To ti říká někdo, kdo nejsi. Říká ti to šlupka nebo skafandr, ve kterém je nahraný tento hlas, který ti tvrdí, že jsi to ty a že to chceš ty. No není to prdel? To je strašná sranda. Proto dneska budete vidět, jak ti lidé, ať dělají, co dělají, oni za to zkrátka nemůžou. Jsou v pasti Vědomí toho skafandru, které jim říká, že něco nechtějí, že někoho nenávidí, že něco nemůžou, že to musí udělat. Ti jsou ještě hodně nešťastní. Mějte soucit. Proto jste se učili ve všech inkarnacích soucitu. To znamená, soucítění s tím, co zdánlivě druhé tělo činí. Jednoduše stačí říct: „Ne.“ A právě proto sbíráte zkušenosti. Později už víte, co neuděláte a s čím si vůbec nebudete lámat hlavu.

Dobrý den, Ivanko. Byla jsem na setkání s vámi v Třebíči. Myslím si, že jsem celkem pochopila, že v životě je vše tak, jak má být, ale jsem přece jenom momentálně v nějakém vnitřním nesouladu, tak si dovoluji vás oslovit a tím požádat o povzbuzení. Před pěti lety mi zemřel manžel, se kterým jsme bydleli v rodinném domě. Před třemi roky jsem byla donucena okolnostmi (děti manžela z prvního manželství) se přestěhovat do bytu, do nájmu. Byla jsem přesvědčena, že to bude na přechodnou dobu a že si najdu nějaký malý domeček se zahrádkou a budu spokojená. V bytě jsem nenaplněná, cítím se vykořeněná, vše mě tady ruší. Prosím, nezlobte se, že vás takto zatěžuji, ale doufám, že mě vaše slova nasměrují a uklidní. S pozdravem Sylva.

Sylvo, máte být vděčná i za ten byt, že ho máte. Člověk, který je spokojený se vším tak, jak je, dostává všechny věci přídavkem. Jinak vaše tělo ztvdne odporem a nemůžete dostat více. Teď jsem vysvětlovala, že ten odpor vám hází vaše tělo. Věci jsou, jaké jsou. Pak se vám může stát, že přijdete i o to málo, co máte. Ale není to málo, je to hodně. Takhle se lidé propadají. Vy máte sílit. Teprve tehdy, až budete spokojená i v tom bytečku, se to vyřeší. Zase můžete jezdit, dejme tomu, na výlety. Zpříjemňujte si život pobytem v přírodě. I před bytem třeba i v paneláku si můžete udělat maličkou zahrádku. Potěší to všechny lidi, co žijí v tom paneláku. Nacházet si malé radosti. A ne, tak jako: „Aha, to mi nepatří“, a budu otrávená tím, co je. Kdyby si to lidé uvědomili, tak všechna sídliště, byť to jsou sídliště, budou nádherná, budete to dělat pro nás pro všechny, pro MY. To přichází postupně. Tohle vás bude pořád oddělovat.

Takže se rozhodněte, že budete spokojená s tím, co máte. Jakmile jste spokojení, klidní a přijímáte s vděkem to, co je, tak vás může napadnout, jak z toho vylézt ven. Jak jste v odporu, nenapadne vás to. Budete se neustále uzavírat, tělo se bude v křeči stahovat a samozřejmě, zaplatíte si to.

Dobrý den, Ivanko, dostala jsem dotaz od kamaráda. Můžeš prosím na něj odpovědět? „Ahoj Míšo, prosím tě slyšela jsi někdy odpověď od Ivy, proč trpí zvířata? Psi, koně atd. Oni přece žádné platby mít nemůžou, když nemají Ego. Nějak v tom bloudím. Pěkný den Zbyněk.“

Já už jsem na to sice někde odpovídala, ale vím, že toho bylo natočeno tolik, že to nemusíte někde dohledat. Prosím vás, vy jste si prošli vším. Lidských inkarnací je zhruba 500, ale předtím jste žili obrovské množství životů v jiných hmotných tělech, jak váš vývoj stoupal výš a výš. Včera jsem se moc nasmála, protože jsem plela před statkem takový obrovský kus. Vyčistila jsem ho, sekala jsem trávu a čistila jsem kmeny stromů od takového toho obrostu a najednou přišel František, který nám pomáhá na statku a říká: „Pojď se podívat. Já jsem v životě neviděl tak velikánkou housenku.“ Byla tam velká housenka, oranžová. Já jsem si to dokonce našla, ale už jsem zapoměla, jak se jmenuje. A dokáže zničit vrbu, ten malý tvoreček. Byla nádherná. Na krku na prvním článku měla něco jako smrtihlava, takový jakoby znak, a my jsme si ji dokonce vyfotili, tak vám Zdenička určitě pošle někde nějakou fotografii. Byla překrásná. A on říkal: „Ty brďo, podívej se, to je tvor, vid'. Ta tady je určitě vývojově dýl než my.“ A já jsem se usmála a říkám mu: „Ty vole, ty jsi byl kdysi tou housenkou. Dneska už jsi člověkem.“

Je to zase posunuté. Vědomí, které v ní je dnes, tady tenkrát nebylo vstříknuté, bylo ještě odstavené, takže ty sis prošel tou housenkou. Dneska jsi už člověkem. Je to trošku zkreslené. Ano, jako housenka tady byla dřív. Jenže tou housenkou jste kdysi byli vy. A pozor, i zvířata, ať jsou v jakémkoliv stupni vývoje, musí trpět. V každém životě, v té inkarnaci jednotlivých i rostlin, vezměte si, chodíte po trávě, každou chvíli na něco šlápnete, někomu zlomíte vaz, aniž byste chtěli, dneska to naštěstí nevnímáte. To by byl fanatismus. To byste tady chodili, kličkovali byste po prstech, abyste nikoho nezabili, protože nevidíte jemnohmotné světy, kolik tady je i různých mikroorganismů. To jste taky vy. Nebojte se, to je nastavené zkrátka. Hmota demoluje hmotu, ale její Duch je vaší realitou.

Tak vidíte, že všechno je tady jenom iluzí. Jenom hmota vám bude házet odpory. I ten kůň nebo pes nebo kdokoliv jiný, když jste jím byli, dneska už jste to odložili, si v životě musí projít nějakým utrpením. I když zvířata to vnímají jinak, nerozebírají to myšlenkově. Jim se něco stane. Mají pouze pud sebezáchovy. Odpor je nastavený na jiném stupni vývoje, aby hmotné tělo mělo nějakou snahu přežít. Samozřejmě i tito jedinci mají svůj čakerní systém, který existuje, ale je na úplně jiné jemnosti sítě. Ale mají to. I oni si to potřebují zažít, ale vnímají to jinak.

Vy jste už dostali mozek, protože v mozku jste si mohli pozorovat a srovnat si věci a dostali jste ho, protože jste začali pracovat. Dejme tomu, měli jste hlad a zjistili jste, že když něčím ostrým bouchnete do kokosového ořechu, najíte se, tak jste si dávali do spojitosti tyto věci, a tím jste se naučili přemýšlet. Až do dnešního dne se mozek vyvinul do určité fáze. Ale existují i vyšší složky a teď se vám otevírá obrovská možnost dalšího pochopení. Bude vám pracovat zase o další procenta více šedá mozková kúra. Ale hlavně se vám zapojí něco, co do dneška jste neměli zapojeno, a to je pravá hemisféra, která je jiná než levá. V levé sídlí Ego, ta hodnotí, měří, váží, posuzuje, kritizuje všechno možné. Pravá, když se ztiší levá, ta umí pokoru. Teď se vám bude zapojovat.

Když se budete dívat na zdánlivá dramata, která vám hází hmotná složka, tak vás to zabrzdí zase ve fázi hmotného Vědomí. Jestliže jsem blízko utrpení zvířete a mohu pomoci, má to zvíře mě jako pomocnou složku nastavenou ve svém osudu. Jste hodně chytaní do pastí, které jdou přes televizi, přes internet, ale pozor, každý děj je důležitý. Nedávno se tady řešilo, pamatujete, jak nějaký chlapec obrovsky ublížil svému psovi, někde jsem to už říkala. Uvědomte si, že to zvíře si vybralo, část toho Ducha si vybrala tento kabátek. A to štěně od této chvíle už bude jenom šťastné. Má sice za sebou nepříjemnou zkušenost, ale bylo to nutné. Tato část Vědomí se jakoby obětuje, aby se třeba změnil zákon, a tito lidé, kteří jsou schopni takového činu, budou mnohem více trestaní, takže má to svůj smysl. To navazuje. Je to spolupráce hmotných složek v každém stupni.

František řekl, že našel housence krásnou vrbu. Ona fakt umí prožrat úplně díru, je takhle tlustá a umí prožrat strom skrz na skrz. A František ji odnesl, aby prožrala tu vrbu. Já říkám: „Františku, ty jsi geniální. A co ta vrba chudinka?“ Jsem s ním tak laškovala. Říkám: „Vidíš to, všechno je v pořádku.“ Já jsem akorát zažertovala, protože ji nesl ukázat Zdeničce a nesl ji kolem skalky, tak říkám: Opovaž se mi ji hodit do skalky.“ Pak jsem říkala: „Víš, že podporuješ žravost?“ Prý je to obrovská můra, která má taky na sobě symbol jako ta housenka. Je to úžasné. Vypadalo to jak kerka. Jestli my se neopičíme po housenkách.

Dobrý den, Ivanko, posílám vám dotaz, který se týká komunikace se zvířaty. Spočívá v tom, že se nejprve meditací uvolníme, snažíme se o zklidnění těla, poté si máme vizualizovat obrázek, kterým chceme zvířeti něco říct, a pak ho přijmout od zvířete zpět. Dám příklad, třeba pejsek dlouho nepřijímá potravu. Dá se zjistit proč. Abych mu pomohla, pošlu mu telepaticky obraz jeho misky s jídlem a čekám, co za obraz pošle on. Tak stále, až dokud se nedopátrám nějakého rozuzlení. Takto komunikovat se dá i s mrtvými zvířaty.

Do prdele.

Já osobně nikdy neuměla meditoval. Nikdy se ani nedařilo nikomu mě to naučit, ale od té doby, co jsem začala s kurzem komunikace pro zvířata, mám pocit, že je něco špatně. Mrzí mě to. Moc ráda bych totiž takto chtěla pomáhat němě tváři.

Ty odpory jsou tam krásně nastavené.

Ale mám pocit, že ta moje nejistota něco znamená a že mě moje Já chrání, abych to nedělala. Poradíte?

No jasně, nedělat proboha! Tady je to krásně v tom textu nastavené, za první meditace. Představte si, že to zvíře má v programu svého těla, že má třeba zemřít nebo někde začíná nějaká nemoc, která v programu jeho těla je, aby odešlo. A vy ho vlastně zachraňujete. To je bílá magie jako prase. Uvědomte si, že to zvíře potřebuje odejít a vy ho tady budete svým odporem k tomu, co se odehrává, držet silou. Škodíte sobě i tomu

zvířeti a nevíte to. Bílá magie si myslí, že pomáhá. Ta si to opravdu jenom myslí. Tady si drtíte trojku, kdy neumíte respektovat. Proč bych měla šťourat chudákovi psovi do jeho představ a vnučovat mu představu té misky: „Nažer se!“, když nemá hlad. Je to možné? To je zbytečné. Vás drtí skutečně taková ta záchranářská mise. Drtí vás vlastně Ego, že chcete někomu pomáhat. Přehlédnete, že někomu škodíte.

Zdravím, pokusím se popsat svůj život v dětství, poté narození mých dvou dětí. Narodila jsem se do učitelské, ateistické a májovské rodiny.

To bude prdel.

Ve které čekali, že já i sestra budeme mít vyšší IQ, ale nestalo se.

Dobře jim tak, že jo?

Bacha, nepřejte si mít děti s vysokým IQ. Stejně už víte, že IQ není podstatné. IQ patří k roli člověka, který si má něco prožít. Podstatné je EQ, to znamená míra zkušeností, které máte.

Přes mé úsilí ve škole mi to nešlo a vždycky jsem byla jen průměr. Pro mě to znamenalo ponížování od dětství. Zaplaceno migrénami. Maminka se rozvedla v mých šesti letech. Otec, agrese v alkoholu, i se sestrou jsme šly bydlet k babičce a dědovi. Zůstala jsem v křiku a stresu do svých jednadvaceti let v rodině, kdy děda babičku psychicky týral a já jako vnučka vše prožívala s babičkou. Mamka začala řešit stres alkoholem, který jsem jako dítě také vnímala.

Vidíte, tam se opakují všechny věci. To, co měl otec s matkou, se přesunulo zase do rodiny prarodičů, ale ještě tam předtím bylo, že matka to odsoudila u svých rodičů (prarodičů). Proto si vzala samozřejmě toho správného muže s alkoholem. To se všechno opakuje. Všechno se to mele a vrací se to.

Mamka začala řešit stres alkoholem, který jsem jako dítě také vnímala. Jen jsem věděla, že budu vybírat partnera, který bude mít klidnou rodinu. Partner pochází ze tří dětí. On jako prvorozený, druhý bratr, třetí sestra, která má momentálně dvouletého syna. Tchán s rodinou nám pomohli postavit dům. V té době se nám narodila dcera a později syn. Nyní jí je 12 let a synovi 7 let. V těžkých chvílích nám byla mužova rodina nablízku. Potřebovali jsme peníze a já jako OSVČ kadeřnice jsem začala brzy pracovat na pár hodin v týdnu, jinak bychom nepokryli výdaje. A tu začala závislost tchána a tchýně, tety, to je sestra tchýně, a švagrové a naše partnerské odloučení bylo na pochodu. Pětkrát do týdne se střídali několikahodinové návštěvy těchto tří mágů, já vyčerpaná z práce, pak vstávání k miminku. První rok jsem vítala každou pomoc, a tak jsem nechala věci plynout a po nějaké době jsem si všimla, že se partner zbavil všech povinností k dětem, přenechal je mně, tchánovi, tchýni a tetě. Tak jsem to se zlostí začala vykomunikovávat. To však nikam nevedlo. Jen se

situace zhoršovala. Od partnera jsem jen slyšela, co vlastně chci, když mi zařídil hlídání.

Couvla jsem tedy a hledala chybu ve mně. Už jsem nevěděla kudy kam. Poté jsem se dozvěděla o tvých přednáškách. Řešením z přínosů informací od tebe bylo zpočátku také, že to přece mám chtít, že děti mi nepatří a že se jich mám přeci vzdát, vždyť jim je dobře. V tom mě utvrzoval i můj muž ve společnosti těchto lidí a já prý jen přenáším zlost na děti. Vše bylo nakumulováno a já za sebou neměla oporu. Na vše jsem byla psychicky sama, a tak jsem přišla na dno. Omdlela jsem, pak mi docvaklo, že podporuji buldozery a musím jim dát hranice. Tchýni, tchánovi, švagrové s dvouletým synem teď nastavím s láskou hranice, aby se jim to příště nedělo. Musím pomoci jim i svým dětem. Ty byly čím dál tím více manipulované. Při hromadné schůzi plné emocí u mě v rámci možností byl uvnitř trošku klid. Hranice z mého pohledu byla návštěva jedenkrát týdně. Můj muž a ostatní to nechtěli, to nemůže být takový skok, tak jsme se dohodli na dvakrát v týdnu, v úterý a v pátek, a poté přespání u tchýně do soboty. Přijala jsem tedy, cítila jsem, jak se chce Ego dostat do normálu návštěv, ale nepovolila jsem. Beru a respektuji všechny takové, jaké jsou. Když chtějí změnu dnů, vyhověno, ale zase uberu ty, u kterých už byly. Pouštím děti na prázdniny, nepřetrhávám vztahy. Víím, že si mají něco předat.

A teď odolávám Egu své dcery, která se v řešení do všeho zapojuje. Hodně o tom mluvíme. Narovnáвам pohled na všechny strany, ale přesto mě přijde vyzkoušet, že se chce s rodinou vidět častěji než dvakrát do týdne. Přitom vidí, že se vztahy mezi mnou a mým mužem narovnávají. I k nim se chová jako pravý táta. Má zájem, vychází jim vstříc. Vše se v domě uklidnilo a je mi jedno, že jsem momentálně nejhorší v rodině já. Když přijdou, je napečeno, nabídneme kávu, v rámci možností komunikujeme, co jim Ego dovolí. Jen přihlížím na dceřin pohled. Proto je asi tak často nemocná. Dvakrát do týdne inkontinence. Děkuji.

Ano. Cesta ven je velice složitá. Vezměte si, u toho muže byla lenost hlídat děti, když žena odcházela pracovat, tak se pomalu začínal zbavovat toho, co by nechtěl. To je perfektní, skutečně jste pochopila. Ano, rodina, prarodiče většinou pak chtějí víc a víc, ale nakonec nemáte žádné soukromí. I to je zapotřebí si hlídat, ale hlavně si je zapotřebí uhlídat to, aby otec byl otcem a ne ten, kdo odkládá děti někomu na pohlídání a pak už je ani nezná. Je zapotřebí si to ohlídat a prohlídnout, co je egoismem. Já jsem také prožila něco podobného. A pozor, vidím i někde v okolí to, co se odehrává, a je důležité si to udržet. Potřebujete zachovat niterný klid. Nemyslet si, že ten člověk je špatný.

Budu vám vyprávět příběh, kdy mladí manželé chodili neustále do práce. A děti odkládali. Samozřejmě, když jste od rána do večera do devíti nebo do osmi v práci a máte malé děti, využíváte babičku s dědou. Ale ten dědeček vyšel z rodiny, kdy jeho maminka ho do dneška nepustila, dneska už jí je hóódně přes 90 let a jemu je skoro

80. Jsou to osmdesátiletí lidé, kteří ještě mají tu svou starou babičku. Dodnes vyhazuje ošetřovatelku a chce jezdit i s těmi osmdesátiletými dětmi na dovolenou. Oni nikdy nebyli sami. A tento člověk, když se mu narodilo první vnouče, tak se mu věnoval, ale obrovským způsobem, a dělal to samé, co mu dělala jeho maminka. Protože nechtěl, aby ho takto vlastnila. Byl na ni ošklivý.

Proto sám to pak dělal, jeho tělo k vnoučkovi mělo přístup jako: „Já tě miluji nejvíc na světě, to si pamatuj, já jsem ten nejlepší.“ To byly průsery, on svému vnoučkovi všechno kupoval. A ti dva, tatínek s maminkou nevěděli, jak tomu zamezit. Ta maminka mi psala: „Já nevím, asi to mám zatrhnout, už jsme z toho rozhození, protože my bereme život jenom tak, jak by šel, víme, že naše dítě ta hmota nezachrání. Už máme takových dáreků, že jsme řekli, že mu něco budeme dávat jednou za týden. Všechno dáváme na hromadu a pak to hromadně dáváme do školky, protože tolik věcí mu nemůžeme ani dát. To dítě by se těmi dárky zkrátka zahltilo. Co budu dělat?“ Já říkám: „Prosím tě klídek. Ty si můžeš udělat, nastavit hranici, ale v klidu nitra. Vždyť i tvůj syn si vybral svého dědečka. Běda ti, jak proti tomu dědovi budeš mít negativní emoci. Ono ho to dohoní.“

Ano, dopadlo to tak, že když tomu chlapci byly asi tři roky a víc, najednou viděl, že děda mu sice koupí dárek, ale chce od něj vděk. Ano, to dítě se pomalinku osvobozovalo. Dneska už je to velký náctiletý kluk. Dědu miluje, ale už ví, odsud podsud. Ego vždycky za to chce nějakou platbu. Aspoň poděkování. Je to tím, že odporoval tomu, že si ho přivlastňovala jeho matka, proto se bude muset zbavit toho vlastnění i on sám, jinak z toho nevyklouzne. Vždycky člověka dohoní to, co dělal, a to je správné. Jednou to prohlídnete. Když se vám otevírá třetí oko, tak to dokážete vnímat. Dřív to bylo neprohlédnutelné. Ty děje jste nedokázali prohlédnout, protože vše má svůj čas.

Dobrý den, paní Adamcová, chci se zeptat, zda je možnost osobního setkání s vámi. Nemyslím tím účast na přednáškách, ty poslouchám přes internet, naživo je to určitě trochu jiné. Myslím možnost setkání mezi čtyřma očima, a pokud ne, mohla bych vás poprosit o radu přes internet? Ráda bych pochopila svou potřebu hromadit věci, nakupovat, i když si to nemůžu zrovna dovolit. Prostě žiju na hranici a nájem platím na poslední chvíli. Zda to mám přijmout a pak to zmizí? Mám se tomu bránit či se mám pokusit tu potřebu přeprat? Upřímně řečeno se o to pokouším, ale stále kupuji věci, které nepotřebuji, které ani nenosím, a místo abych peníze šetřila, sotva se mi dostanou do ruky, vyhodím je za nějakou zbytečnost, a tím v podstatě ohrožuji svou existenci.

Musím podotknout, že potřebu hromadit má i můj táta, u kterého jsem to ale přijala, v podstatě asi jako jediná z rodiny. Mám i díky sobě pro tuto jeho slabost pochopení. Ten ale hromadí zbytečnosti úplně jiného druhu. To, co najde, někdo mu daruje, a tím v podstatě zruinoval jak své bydlení, tak i hlavně své partnerské vztahy. K tomu mám myslím taky docela dobře našlápnuto. Nevím, proč mám takovou potřebu zbytečně utrácet, i když ty peníze opravdu potřebuji jinde. Nevím, jestli si tím nechci

zvysovat sebevedomí, či se uvádět do vnitřního klidu, který samozřejmě spíše přechází v neklid a výčitky atd. Je to bohužel posedlost. Žiju v Rakousku a do Čech jezdím každé dva měsíce hlavně za mamkou a tátou, kterého navštěvuji méně. Rodiče jsou rozvedeni a táta bydlí jinde. Moc ráda bych se této vlastnosti zbavila. Přijmout se to též se snažím, ale když už to opravdu s tím nakupováním přeháním, nevím, jestli je to možné přijímat. Mám ještě několik dalších problémů, ale toto je zrovna ten nejzásadnější. Asi bych k tomu hromadění ještě měla dodat, že jsem tak trošku bordelář jako táta. Teda svůj pokoj si uklidit neumím, cizí úplně bez problému.

To je normální.

Příští týden budu v Děčíně u mamky. Moc bych si vážila toho, kdybyste pro mě měla trochu z vašeho vzácného času. Nevím, jaký druh odměny či výši požadujete, ale to mi také můžete napsat. Ještě jednou děkuji za váš čas a budu se těšit na vaši odpověď'. Eva.

Tak za prvé, nic si neberu. Schůzku jsme už propásly. Ale ono to stejně není možné. Je to možné jenom na statku. Doma si to už hlídám, protože to už bych vůbec nemohla žít. Mám své povinnosti. Jestli se dostanete na statek, to se někdy může podařit, protože o víkendech máme jenom pár místček, které třeba jsou volnější. Je zapotřebí se dopsat na statek. Ale k vašemu dotazu. To všechno, co prožíváte, je vlastně duchovní záležitost. Už jsem se o tom někdy zmiňovala v minulosti. Uvědomte si, že vy v okamžiku, kdy kupujete nějakou věc, kterou chcete, slyšíte to chtění, tam je „Chci to mít.“ Ve skutečnosti pak vidíte, když to přinesete domů a pověsíte to na ramínko, že jste to nepotřebovali. Jenže vy tam toužíte po něčem jiném. V okamžiku, kdy platíte u kasy, malou chvíli nic nechcete, protože to teď platíte. Máte to, a to je stav, kdy vás neotravuje Ego chtěním něco mít. Tam zažijete na krátký okamžik vaši skutečnou realitu. Ten klid, kdy vaše Ego nekecá a nebrblá, že něco chcete.

Já bych vám doporučila v okamžiku, kdy něco strašně chcete, chcete si to koupit, odložit to na druhý den. Druhý den přijdete k výloze a už to nebude tak akutní. Já si pamatuji, jak můj muž kdysi vyprávěl, že když žil ve Varech, třeba přišel k výloze a viděl nádherný svetr. On říkal: „Vždy jsem si všechno koupil, peněz jsem mě dost, ale pak jsem si říkal: „Ty pitomče, už máš plné skříně ani nevíš, kam to dát, proč bych to měl kupovat.“ A tak jsem si řekl, počkám do zítřka. A druhý den už svetr nebyl tak pěkný a třetí den už se mi nelíbil.“ On si našel řešení. Je to opravdu zbytečné, pak máte doma věci, které se jenom hromadí. Taky si udržujte to, že si napřed poplaťte všechny věci.

Já jsem kdysi vyprávěla příběh, na ten si možná už nebudete pamatovat. Bylo před Vánocemi v roce 2002 a měly přijet obě rodiny mých dětí, Italové i Francouzi. Já jsem na každého měla jenom pětistovku, protože jich bylo hodně. Tenkrát jsem měla jenom dvě vnoučata, další děti ještě nebyly na světě, ale měli přijet ještě i rodiče mého italského zetě. Lidí mělo přijet hodně a já jsem na každého měla pětistovku a chodila jsem kolem výlohy, kde mě lákal takový nádherný tříbarevný svetr, šedočernočervený, úplně luxusní. Říkala jsem si: „Ježíš, ten je krásný, ale bude asi drahý. Půjdu se zeptat.“

Vlezla jsem do obchodu a zjistila, že suma byla astronomická. Ten svetr tehdy stál asi 1 350,- Kč. „No, tak ten nepotřebuji, proč bych ho potřebovala.“

Když jsem odcházela z obchodu, věděla jsem, že ho nemůžu koupit mým dcerám ani sobě. A jak jsem odcházela, když jsem si ho dokázala odepřít, tak se ozvalo: „Když jsi ho nechtěla, tak ho dostaneš.“ Já jsem se jenom uchechtla a říkám si: „No, dobře, uvidíme.“ Ale moc jsem tomu nevěřila. Nakoupila jsem všem dárky do té pětistovky. Všechno probíhalo krásně a maminka mi koupila dárek 1. listopadu před Vánoci. „Hele, letos ti koupím kozačky.“ My si vždycky řekneme, co si koupíme, a to si koupíme. Koupila mi kozačky, které stály 2 000,- Kč. Byly nádherné a já jsem říkala: „Mami, já si ty kozačky dám pod vánoční stromeček a vezmu si je až po Vánocích, abych je neměla za ten měsíc ochozené.“ To jsem dodržela. Vzala jsem si kozačky až opravdu asi druhého ledna a jela jsem tenkrát na kontrolu do Ústí na gynekologii ke své tehdejší doktorce. Vzala jsem si poprvé ty kozačky na sebe a jela jsem s mou kamarádkou.

Mladí už odjeli, všichni odcestovali. Představte si, vylezeme z auta, já měla kozačky poprvé na sobě a jak jdeme k tomu autu, Dáša mi říká: „Co to máš na patě?“ A já koukám a ve švu na patě byla vytržená strašně malinká kůžička, jakoby v tom vnitřním švu. Říkám: „Já je budu muset jít reklamovat.“ A tak jsem je umyla, zabalila a šla jsem k Baťovi na reklamaci. Přijdu tam a říkám: „Podívejte se.“ A prodavačka: „Jojojo, to vám vyreklamujeme, tak si tady vyberte nějaké jiné za to, já to tady zatím odepíšu.“ Představte si, co se stalo. Ty kozačky, když je maminka kupovala, stály 2 000,- Kč, ale mezitím je obrovsky zlevnili, takže stály asi o 700,- míň. Koukám na tu paní, z kasy vytáhla 700,- a vracela mi je. A když mi je vrátila, tak se ozvalo: „Běž si pro ten svetr.“ Já říkám: „To je blbost, ten tam už nebude.“ „Jo, běž tam.“

Moje tělo přišlo, svetr už nebyl za výlohou, tak mu říkám: „Vidíš to, už tam není, už ho nemají.“- „Běž dovnitř, zeptej se, jestli tam není nějaká sleva.“ Přijdu dovnitř, a když jsem se zeptala, prodavačka říká: „Jo, tam nějaká sleva byla.“ Představte si, ta sleva byla taková, že já jsem za ten svetr dala jenom stovku. Těch 700,- plus 100,- stál 800,- korun, což bylo tenkrát hodně, ale já jsem ten svetr pak skutečně nosila. Takhle to pracuje, to už pak dostáváte od Boha, protože jestliže jste pokorní, přijímáte všechno, tak jste Bohem a Bůh si nadělí úplně všechno, co je zapotřebí.

Mějte se hezky. Bylo mi s vámi suprově.